

☉ :: Ako se iz sega Srca prik
daš va Volyu Božju, nejkajuč
ka su tvoja, nit va malyahnom,
nit va velikom Dugovanyu, nit
va ovom Vrimentu, nit va
Vekovečnosti; tako da zjed-
nim, i z-jednakim Licem
hvaleć ostaneš va dobrom,
kod i va zlom, sa pravično
prevagajuć.

Ako budeš tako jak, i strp-
lyen va Uffanyu, da, kada se
tebi nutnyia Slast odname,
sebe na veća i žalosinija trpit
pripraviš, nit se z-manum
nebudeš svidočil, kod dabi
ova, ali tulika nebi moral trpiti,
neg mene va syh Uredba za
pravičnoga držal, i mene sve-
toga hvalil budeš, onda češ po
pravom i ravnom Puti Myra
hodit, i Uffanye češ jimat
nedvoječe, da češ opet z-ve-
selyem moje Lice viditi.

Ako na zvršeno samoga
sebe zanemer Metanye zajdeš,
znaj dačeš onda Obilnost Myra
uživat, polag Mogučnosti tvo-
jega Žitka.

D E L XXVI.

Od zvišavanya slobodne
Pameti, ko ponizna Molitva
priye, neg Štenye zadobi.

S z :: Gospodine, ovo je Čin
zvršenoga Muža, nigdar od
nakanyenya Nebeskij Dugo-
vanyih Srca neodkinut, i va
mnogoj Skrbi kod prez Skrbi
živit, ne po Zakonu, nego
z-nikim slobodne Pameti Nač-
nom va nedno Stvorenje sebe
preveć ne zaplitajuć.

II.

poniznoga, i tihoga Srca; Myr
tvoj oče bit va mnogom Strp-
lyenyu.

Ako mene poslušal budeš, i
Rič moju budeš nasledoval,
moreš mnogi Myr uživati.

III.

Sz :: Ča ću ada činiti?

III.

☉ :: Va sakom Dugovanyu
náse pazi, ča činiš, tr ča veliš,
i se tvoje Nakanyenye tako
uredi, da se meni samomu svi-
kneš, a zvona mene nit
nebudeš želyli, niti jiskal.

Ali od drugih Ričih, tr Činye-
nya neka krivo sudit, nit se va
Dugovanye, ko tebi ni prik
dano, ne podtiskaj, i more se
stat, da se malo i retko krat
sam va sebi zbludiš.

Nigdar pak nikarkovoga va
sebi ne čutit Zburganya, nit
nedne ne trpit Srca, ali Tela
Teškoče, ni sadašnyega Vri-
mena, nego je Stališ vekoveč-
noga Pokoja.

Ne misli ada, da si pravi Myr
našal, ako nikarkove nebudeš
čutil Težine, nit ne misli daje
se dobro onda, kad tebi nigdor
ni suprotivan, nit da je zvršeno
se, ne misli, ako se sa po tvo-
joj Želyi učinu.

Nit onda se za velikoga ne
drži, ali za osebito lyubiye-
noga nepreštimavaj, kad
budeš va velikoj Pobožnosti, i
Srca Slasti, ar krez ova se
nespoznava pravi Lyubitely
Kriposti, i nestoji prohod i
zvršenost Človika.

IV.

S z :: Va čem ada
Gospodine?

Molim te o naugodnijj Bože,
zdrži mene od Skrbi ovoga
Žitka, da se va mnoge Potrib-
čine Tela mojega ne zapletem,
da mene Nasladnost ne zastí-
gne; od syh Duši protivnih, da
z-Težinum obložen ne upa-
dem.

Ne velim od onih Dugo-
vanyih, ka od sega Srca želyl
Himbenost Svita; nego od
onoga Traplenya, ko Dušu
Sluge tvoga z-Občinskim Pro-
kletstvom mrtelynosti kašti-
gajuć ublaže, i zadržá da va
Sloboščinu Duha kad bi se
račilo, nemore nutr poiti.

III.

O Bože moj, Slast nezrečena
preobrní meni na Žuhkoču su
telovnu Radost, ka mene od
Lyubavi Vekovečnosti odkida, i
k-sebi zatad Slasti i vrime-
nitoga Dobra, Zlo i Krivo vabi.

Neka me neoblada, o Bog
moj, neka neoblada Telo, i Krv,
neka mene neprekani Svit, i
kratka nyegova Dika, neka
mene nepodhiti Vrag, i Čalar-
nost nyegova.

Daj mi Jakost, da se budem
mogal proti stavit, Strplyenost,
da budem mogal trpit, Stainost,
da budem mogal obstat.

Daj za se Svita Radovanye
najsłaje Duha tvojega Nad-
nenye, i za telovnu Lyubav,
ulyi va meni Lyubav tvojeja
preslavnoga Jimena.

Nut Jliš, Piliš, Oprav, i druga
uživajuća, na obdržanye Tela
potribna, Duhu od Lyubavi
Božje goručemu, Jesu jako
teška, i suprotivna.

Daj z-takovimi Potribčinami

po Meri zanajat, i vanye
z-prevelikum Želyum se neza-
ravat.

Sa zahitit, ni slobodno, ar
Narav smo dužni pomagajuć
obdržat, jiskat pak nepotribna,
i takova, ka već obveseliju,
sveta Prauda kratí. Ar d ugače
bise Telo proti Duhu podvi-
gnulo.

Va ovyh ada Potribočah,
prosim Ruka tvoja neka mene
rauna, i učí, da se ča preveć
nestane.

D E L XXVII.

Da lašča, i osebita samoga
sebe Lyubav, od navisjega
Dobra najveć zadržá.

I.

☉ :: Sinak, potribno je tebi se
dat za se, i da ništ tvoga
nebude.

Znaj da tvoja lašča Lyubav
tebi već naškodi, neg bar ko
Svita Dugovanye.

Po Lyubavi, i Naklonu koga
jimaš, sako Dugovanye se tebi
već, ali manye pridruži.

Ako bude tvoja Lyubav čista,
jednovrstna, i dobro uredjena,
nedno Svita Dugovanye neče
tebe kod Uznika k-sebi pri-
klopit.

Neka poželyit, česa nesmiš
jimat, ali užit.

Neka jimat, čabi tebe moglo
zadržat, i nutnyie Sloboščine
mentovat.

Čudo, dase iz Dibine Srca
tvojeja meni ne zručíš, zi sym,
ča neg moreš želyiti, ali jimatí.

II.

Zač se z nevrnidnum Turob-
noščum trapiš, zač se z-priko-
rednum Skrbjum trudiš?

Stoj pripravan na moje dobro Ottenye, i nedne nećeš trpiti Skode.

Ako jiščeš ovo, ali ono, i budeš otil bit ovde, ali onde, zarad tvoje Hasni, i da Volyu tvoju laglye zadovoljiš, nigdar nećeš jimat Pokoja, nit nećeš bit prez Skrbi, ar va sakom Dugovanyu će se tebi ča to z-manykat, i va sakom Mestu će bit, ki se tebi podstavi.

III.

Nehasni ada nedno vainsko Dugovanye ko si dobil, ali na čuda spravil, nego već ono će hasni, ko hudaš i z-Korenom zi Srca van z-kineš.

Ova pak nerazumi samo od Plaće Pinez tr Bogatstva, nego i od Poštenya i hvalenya Želye, ka sa zi Svitom preminu. Malo prudi Mesto, ako nimaš Duha goruče Pobožnosti; Nit nećeš dugo uživat Myra, koga zvana jiščeš, ako je prez pravoga Fundamenta Srca. Stajtiš, toje: ako va meni ne obstojiš, češ se moć premestit, ali ne pobožat.

Ar čim se Prilika pripeti, češ nyu prijet, i najt va nyoi se, koga sise priye ubaval, i morebit već.

Molitya.

Za očišćenye Srca i za Nebesku Mudrost.

I.

Ujačaj me o Bože krez Milost Duha Svetoga.

Daj Kripost, da ujačan postanem va nutryem Človiku, i da Srce moje od se nehasnovite Skrbi, Straha i Teškoće oslobodim, tr da mene nedno

Dugovanye drago, ali nedrago nebude za sobum vliklo, neg da preštımam, kakosu sa naglo proiduča, i ja z-nyimi.

Ar ništ ni stainoga pod Sun-cem, kade su sa neg jedna Hudobnost, i Duši Trapiyenye. O kako mudar je, ki sa tako, kod jesu pregleda.

II.

Dajmi Gospodine Nebesku Mudrost, dase naučim tebe zvrhu sega Želyit, jiskat, i najt, zvrhu sega spoznat, i lyubit, a sa druga po Redu tvoje Mudrosti kod jesu, dobro razumit.

Daj dase spametno očuvam hvalečega, i da strpyeno pod-našam sebi suprotivnoga.

Ar ovoje velika Mudrost, kad se ki za Šummenye Ričih nemari, nit Uha na Glas Morskih Divojak neprigne: tr tako će po svojem Puti kod je počel, segurno putovati.

D E L XXVIII.

Suproti uglabalučih Jezikov.

I.

Ar Sinak neturobise, ako kygod do tebe budu zlo misilit, i govorili, ča nerad čuješ.

Ti sebe još za gorjega držat moraš i nemislit da je ki od tebe gorji, ali čemerniji.

Ako si na nutri dobro složan, nećeš čuda hajat za zvona leteče Riči.

Velika je Mudrost, va času Suprotivnosti utimat, i od Srca se k-meni povrnut, nit se zarad krivo Sudenya Lyudih, nezbludit.

II.

Neka bude Myr tvoji na Usto Lyudih; ali pak zlo, ali dobro

sudili budu, nis zato drugi Človik. Kadeje pravi Myr, tr prava Dika? Da bud va meni?

I ki se neželyi sviknut, nit se Lyudem neboji zamirit, mnogi Myr oče uživat.

Iz prikoredne samoga sebe Lyubavi, i nedostojnoga Straha, z-haja vas Nemyr Srca, i zbludenye Cutenya.

D E L XXIX.

Kako moramo Boga zazivat, i hvalit, kad nas Trapiyenye zastigne.

I.

Sz.: Neka bude tvoje jime o Gospodine preodičeno na veke, ki si otil, da mene ovo Trapiyenye zastigne.

Nemorem se ja nyega mentovat, zato je meni potribno k-tebi šetovati, da mi pomoreš, i se na dobro preobrneš.

Gospodine, sada sam va Trapienyu, i ni dobro Srcu mojemu, neg jako me trapi ovo sadašnye Hottenye.

I sada Otac lyubiyeni ča ču već? obstrt sam z-Turobnoščum, oslobodime z-ove Teškoće.

Ali zato sam vato došat, dase ti dičil budeš, kad ja ponizen, i po tebi oslobodjen postanem.

Neka se tebi rači Gospodine, dame van skineš: ar je siromah, ča morem učinit, i kamo ču pojt prez tebe?

Daj mi i sada Strpiyenye o Gospodine!

Pomozi mi o Bog moj, i neču se bojat, bar me kako Teškoća trapila bude.

II.

I sada med ovih ča ču reč? jesam, veli Gospodin, da sa

Gospodine, budi Volya tvoja: Vridan sam da mene trapiš, i z-Težinum obložiš.

Potribnoje mimo toga da trpim, i Bog bi dal, da strpiyenyo, doklye mine zlo Vrime, i z-manum bolye bude.

Močna je pak semoguča Ruka tvoja, da i ovo Skušavanye od mene odnameš i nyega Silu utišiš, da mene neoblađa, kakogod si i priye većkrat z-manum činil Bog moj, Milosrdnost moja!

I čaje meni težje, tim je tebi laglye ovo zmožne Ruke tvoje preminyenye.

D E L XXX.

Da moramo za Božiu Pomoć prosit, i se uffat, da čemo zgubiyenu Milošću opet zadobit.

I.

Ar Sinak, ja sam Gospodin ujačajući va Dnevu Trapienya.

Dojdi k-meni, kada tebi dobro nebude.

Toje, ča najveć zadržo Nebesko Batrenye, dase tako kasno na Molitvu pripravuaš.

Ar priye neg mene skrbno moliš, mnoga medtimtoga Veselya jiščeš, i va vrimenitım Dobrom se okripiš.

I zato se stane, da tebi sa dost malo prudu, doklyengod se uputiš, da sam ja, ki oslobajam uffajučese vame, nit ni zvona mene močne Pomoči, nit hasnovitoga Nauka, ali nit stalnoga Lika, i Vračiva.

Po zlom ada Vrimentu ukripi se z-opojetim Duškom va Svitloči moje Milosrdnosti, ar blizu jesam, veli Gospodin, da sa

ponovim; Ne samo tako kod su priye bila, nego za čuda obilnije, i zvršenije.

II.
Jeli pred manum ča teškoga; ali čuli bit spodoban rečečemu, i nečinečemu?

Kadeje Vera tvoja? stoj čvrsto i stalno.

Bud napasan i jak Človik, će ti dojt po Času Batrenye.

Čekaj name, čekaj, dojt ču, i oču tebe ozdravit.

Skušavanye je, ko tebe trapi, i prazan Strah, ki tebe plaši.

Ča tebi hasni Skrb od pridučega Pripetenya, neg da Žalost na Žalost jimaš? Zadosta je sakomu Dnevu svoja Zloča.

Zadarmuje, i nevidno zarad pridučega se zbludit Dugovanya, ali se zarad onoga razveselit, kose nigdar neće godat.

III.

Je vindar ali človiče, dase mar ki z-takovim Premišiyavanyem prehinyi, i mlahavoga još Srca Zlamenye, tako vred uleč sakomu Nepretelya Skušavanyu.

Ar on nemari, jeli nas krez prava, jistinska, ali kriva Dugovanya prevabi, tr prekani, jeli koga z-Lyubavum vrimenitoga Dobra ali zi Strahom pridučih Poslidnyih ubatla hiti.

Neka se ada nemuti, nit neboji Srce tvoje.

Vame veruj, i va moju Milosrdnost ti se pouffaj.

Kad ti štimaš, dasi daleko od mene, onda sam ja tebi čuda krat najbližnji.

Kad štimaš, da je se zgub-

lyeno, onda se tebi najveći namira Dobitak.

Ni se velyek zgublyeno, ako prem se Dugovanye pripeti proti Volye.

Neka sudit polag sadašnyega Cutenya, nit nednoj Teškoči, bar odkud dojdučoj, tako neuliži, kod dabi jur Uffanye se Pomoći bilo pretrizano.

IV.

Neka mislit dasi va sem zapuščan, bar sam tebi na jedan Čas poslat kakovo Traplenye, ali želyno utegnul Veselye, ar tako je potreбно pojt va Kralyestvo Nebesko.

I to prez se dvojnosti je tebi, i d agim Slugam mojim hasnovitije, da Suprotivna podnašate, neg dabi sa po Volji jimali.

Ja spoznavam skrita Mišlenya, ar čuda ti prudi na Spasenye, da prez se Slasti kadagod zapuščan postaneš, dase morebit na dobroj Srtči ne zgizdaviš, nit sam sebi se nesvikneš va onom, ča nisi.

Ča sam da, zet morem, i opet najzad dat, kad se meni bude račilo.

V.

Kad dam, moje je, kad utegnem, tvojega nisam zel; Ar moje danye je se dobro, i sako dobro zvršeno.

Ako ti pošalyem Težinu, neka se srdit, nit va tvojem Srcu razturobit.

Ja te vred zlahkottit morem, i su Težinu na Slast, i Radost preobrnui.

Vindar kad tako z-tobum činim jesam pravičan, hvale i poštenya vridan.

VI.

Ako si mudar, i sa po Pravici pregledaš, nigdar se nesmiš zarad onih, ka su tebi suprotivna, preveč razturobit, neg več se moraš veselit, i zahvalit.

Ča več, ovo jedino moraš držat za največe Veselye da te trapleč z Boleznostijum, tebi neprepuščam.

Kod je mene lyubil Otac, i ja vas lyubim, rekal sam lyublyenim Učenikom mojim, kyh pravo da nisam poslat na vrimenita Veselya, nego na velika Vojevanya, ne na Diku tr Poštenye, nego na Špot i Sramote, ne na Lenost, nego na Delo, ne na Pokoj, nego da prinašaju stovdupni Saad va Strplyenosti; Z-ovih Ričih se večkrat Sinak spomeni.

D E L XXXI.

Kako moramo sa Stvorenya zanemer metat da budemo mogli natit Stvoritelya.

I.

Sz.: Gospodine, jako je meni još potrebnna tvoja Milošča, ako mi je samo dojt, kade mene nigdor, nit nedno Stvorenye nebude moglo zastavit.

Ar doklyegod me kakovo Dugovanye zadržza, nemorem slobodno k-tebi letiti.

Želyil je slobodno letiti, ki rekoše: doče dat meni Krelyute Golubinye? i oču letit, i počivat.

Čaje od poniznoga Oka myrnijega, i čaje slobodnijega od ništ želečega na Svitu?

Potreбно seje ada zvrhu sega Stvorenya z-nihnut, i samoga sebe zvršeno zapuščat, Dušu i običavat.

Srce k-Nebu podvignut, i spoznat, da ti syh Stvarih Stvoritelji ništar z-nyimi spodobnoga nimaš.

I ako se ki od syh Stvarih neodkine, nemore slobodno Božjega Dugovanya spoznat, i premišlyavat.

I zato se jih malo najde, ky bi pravo Nebeska premišlyavali, ar jih je malo, kyb' se znali pogibajučih Stvarih zi sym odlučiti.

II.
Nato je velika Milošča potrebnna, ka Dušu podvigne, i zvrhu same sebe poviši.

I ako Človik ni va Duhu povišen, i od syh Stvarih oslobodjen, tr' vas z-Bogom sklop-lyen, čagod zna, i bar ča jima, neće bit velike Vridnosti.

Dugo će zahitjen bit, i na Zemlyi ležat, ki ča drugo za veliko drži, odlag samoga jedinoga nepresežnoga vekovečnoga Dobra.

I čagod Bog ni, ništ ni, i za ništar se mora računat.

I ako, i daleko jesu narazan Mudrost jednoga rasvičenoga, i pobožnoga človika, pak Znanost jednoga Pisma Znanca, i učnoga Redovnika,

Za čuda je plementitiji on Nauk, ki od zgor z-Božjega Nadahnenya dohaja, neg je on, koga trudno po Človičem Razumu dostajemo.

III.

Mnogo se jih nahaja, ky želyu Nebeska Dugovanya premišlyavat, ali va onyh, ka jesu nato potrebnna, nebi se radi običavat.

65

6

64

velik Zadrž je, ar se samo va
Zlamenya i videča Dugovanya
zapičemo, a malo od zvr-
šenoga Tela Trapljenja jimamo.

Neznam ča je to, ki Duh nas
vabi, i ča za Uzrok jimamo, my
ky se Duhovni zavemo, da se
naše Delo, i najveću našu Skrb
zarad vrimenitoga, i ništ vri-
dnoga Dugovanya činimo, a
nutrny naša malo kada
složnim Cutenyem premišlyava-
vamo. IV.

Joji za kratkim Premišlyava-
nyem velyek van bižimo, a
našega Dela kroz oštro i zvr-
šeno Spitavanye nepretresemo.
Kade ležu naša Hottenya
nepazimo, i kako jesu sa
nesmajna, neoplačemo.

Ar sako Meso je bilo od
Narava svojega odstupilo, i
zato je občinsko Potoplenye
prispilo.

Pokihdob ada daje nutrnye
naše Hottenye jako pokvareno,
potribnoje, da se i Čin z-toga
zidući prez se nutrnye Kriposti
pokvari.

Z-čistoga Srca z-haja Saad
dobroga Žitka.

V.

Kuliko je ki učinil, pitamo, ali
z-kakove Kriposti čini preveč
nezvijamo.

Jeli ki bil bogat, lip, priličan,
ali dobr Pisac, dobr Jačkar,
dobr Težak zpitavamo, kako
ubog je va Duhu, kako strp-
lyen, i tih, kako pobožan, i naj-
skrušen, čuda nehajamo.

Narav vainska Človika
pregleda, a Milošča se na nutr-
nya nyegova obrne.

I zato Narav aiti Natura več-
krat upade, Milošča se va Boga
pouffa, da prekanyena nepo-
stane.

D E L XXXII.

Od laščega svojega Zatajanja,
i zahitiyenya sega Poželenya.

I.

G.: Sinko nemoreš uživat
zvršene Sloboščine, ako sam
sebe va sem nezahitiš.

Sapeti, i z-Lanci povezani
jesu sy Lastovniki, i sebe
Lyubiyeniki, poželeći, zblud-
jeni, na Kružak tekući, jiščuč
sagdar neg onah, kasu mehka,
i ugodna, ne ka su Jezušča Kri-
stuša; ali to si splicelu, to
skupa sprulyaju, ča nigdar ne
obstoji.

Ar se ono oče na ništ doiti,
čagoder od Boga ne zhaja.

Ovu kratku i zvršenu Rič
dobro si zapameti, i obdržavaj:
sa prepuščaj, i očeš sa najti;
ostavi Poželenye, i češ najti
myrno Počivanye.

Ovo va Pameti premišlyavaj,
i kad spuniš, očeš sa razumit.

II.

S z.: Gospodine, to ni Delo
jednoga Dneva, nit ni Jigra,
nego čaje več va ovoj kratkoj
Riči, i malahnom Nauki, stojh
sa Zvršenost Redovnikov.

III.

G.: Sinko, nesmiš se kraj
odvrčat, niti velyek razturobit,
čujuć Put Zvršenosti, nego se
moraš na Višja podvignut, i naj-
many na ova z-Poželenyem
zdhavat.

O dabi ztobum tako bilo, i
dabi nato bil došal, dabi sam
sebe, nebi lyubil, neg na moje

dabi se z-Okom Miganye, pak
onoga, koga sam tebi prepo-
stavil Otca razumil; onda bise ti
meni jako dopadal, i vas tvoji
Žitak bi tebi va Radosti, i Myru
preminul.

Još mnoga jimaš, ka je tebi
potribno ostavit. Kyh, ako meni
va sem ne zručiš, nečeš
zadobit ka prosiš.

Svitujem ti, da si od mene
kupiš ognjeno Zlato, da bogat
postaneš, to je: Nebesku
Mudrost, ka sa Poslidnya
potlači.

Zanemer vrzi Zemalysku
Mudrost si človičju, i lašču
Lyubav.

IV.

Rekal sam, da si moraš
zahitiyenja, za draga i visoka
kupiti, va človičji Dugovanyih.

Ar jako zahitijena, malyahna,
i zabylena se meni jur vidi
nebeska Mudrost, ka do sebe
nemisli gizdavo, Nit zvršena ne
želyi bit, na Zemlyi, ku mnogi
z-Usti hvaliju, a zi Žitkom
hudaju: Ona vindar mimo toga,
je jedno drago Jungye pred
mnogimi stranyeno.

D E L XXXIII.

Od Nestalnosti Srca, i da
poslidnye Nakanyenye moramo
va Boga postaviti.

I.

G.: Sinko, neveruj tvojemu
Hottenyu, ko sada čutiš, vreda
se oče na drugo preminut.

Doklye živil budeš, češ bit u
Nestalnosti, i neoteč podložan:
da se sada vesel, sada turo-
ban, sada myran, sada zblu-
djen, sada pobožan, sada
nepobožan, sada skrban, sada

67

len, sada mudro držič, sada
Savan budeš nahajal.

Ali obstoji polag se ove
Nestalnosti mudar, i va Duhu
učan Človik, nestrajajuć ča va
sebi čuti, ali od ke strani puše
Vetr Nestalnosti, nego dase se
Nakanyenye Srca svojega na
najpotribniji i najželjniji Konac
poviši.

Ar tako more jednak, i
nebludjen ostat, ako čisto svo-
jega Nakanyenya Oko, va
sakurjačkim Podanyem vame
neprestanoma bude upiral.

II.

Ča pak čistije bude Oko tvo-
jega Nakanyenya, tim češ stal-
nije pragazit se Slapi sakur-
jačke Suprotivnosti.

Ali pri mnogih se zamračih
Oko čistoga Nakanyenya, ar
vred se ugledaju na kakovo
nedostojno Dobro, ko jim najpr
dojde.

A malo kada, je ki prez one
Griške, dabi sam sebe, ali lašče
Hasni nebi jiskal.

Tako jesu nigda došli Židovi,
va Bethaniu k-Marthi, i Mariji,
ne samo zarad Jezušča, nego
dabi i Lazara vidili.

Očistit se ada mora Oko
Nakanyenya, da bude čisto, i
pravično, i zvrhu sega dragoga
Dobra va meni povišeno.

D E L XXXIV.

Da je Lyubečemu va sem, i
zvrhu sega nadražji Bog.

I.

S z.: Ovo Bog moj, i sa moja.
Ča oču reč, i čabi srčnijega
mogal želyiti?

O godeča, i sladka Rič; Ali
Rič Lyubečemu, ne Svit, nit
onah, ka su na Svitu.

66

Bog moj, i sa moja. Razum-
nomu je dost rečeno, i večkrat
oponauyat veselo je Lyube-
ćemu.

Ar kade si ti zoči, jesu sa
vesela, a kade ti nisi, jesu sa
odurna.

Ti načinyaš Srca Radost, ti
velik Myr, i lipo svetačno Vese-
lye.

Ti činiš da od syh dobro
mislimo, i da tebe va syh hva-
limo, nit nam se nemore prez
tebe ča dugo račit, i drago bit,
ar da drago bude i dase nam
vidi, potrebnije da Milošča tvoja
pri tom bude, i da ti sa, z-tvo-
jum Mudročćum zasladiš.

II.

Komu se ti račiš, ča mu se
neće dobro račit?

A komu se ti neračiš, ča će
mu moć bit veselo, i ugodno?

Ali pogubuse va tvojojMudro-
sti mudri Svita Lyudi, i ki Telo, i
Meso poslušaju. Ar va njihovoj
Mudrosti je najveć Himbenosti,
a va Telu i Mesu se Smrt
nahaja.

Ky pak tebe, Svit hudaćuć, i
Telo svoje trapleć, nasleduju,
jesu zaisto mudri i spamejni, ar
oni od Himbenosti na Jistinu,
od Tela i Mesa na pravu Duše
Slast prenešeni postanu.

Ovy se va Bogi nasladiju, i
čagod va syh Stvarih dobroga
naideju, se to offruju na Hvalu i
Diku Stvoritelya.

Nejednaka vindar, i čuda
nejednaka je Slast Stvoritelya,
od Slasti stvorenya, Vekoveč-
nosti, i Vrimenta, Svitlosti
nestvorene, i Svitlosti prosvi-
ćene.

III.

O Svitlost vekovečna, ka se
stvorene Svitlosti prestupiš,
spusti jedan Lisk z-nebeske
Višine, ki su Srca mojega Dibinu
prebije.

Čisti, batri, rasviti, i uživi
Dušu moju zi simi nye moćami,
da se va tebi zadržala bude
moleć, jaćuć neprestanoma.

O kada će doit ova blažena,
i želyna Ura, dame z-tvojum
Očitnoščum rasvitiš, i dami
budeš sa va syh.

Doklye god to nebude
učinyeno, neće bit Veselye
moje zvršeno.

Još (: o Žalost :) živi va meni
stari Človik, stara Navada, još
ni vas razpet, još ni na puni
umri.

Još se jako proti staulya Duši
mojoi, nuirnyya va meni zadira
Vojevanya, nit ne trpi, dabi
myrno ostalo, Duše moje
Kralyestvo.

IV.

Ali ti ki nad Silum Morja
gospoduješ i Gibanye šumećih
Slapih utišiš, stanse gori i meni
pomoz.

Raspaj Lyuctvo, ko Boje
želyi, potari nye po tvojoj Kri-
posti.

Pokaži prosim, čudna tvoja
Dela, i neka se diči desna Ruka
tvoja, ar nimam drugde Uffa-
nya, niti Zavića, nego va tebi
Gospodine Bog moj.

D E L XXXV.

Da nigdor nemore bit prez
Straha va ovom Žitku zarad
Skušavanya.

I.

6.: Sinko nigdar nisi prez
Straha va ovom Žitku, nego
doklye živil budeš, je tebi
duhovno Orudje, sagdar potri-
bno.

Med Nepretelyi pohajaš,
z-desna, i z-lyva, se od nyih
zastrtoga nahajaš.

Ako ada ne uživaš sagder
Obrambe Strplyenosti, nećeš
prez Rane dugo biti.

Mimo toga, ako Srca tvojeja
čvrsto vame nepostaviš,
z-pravum Volyum, sa moguća
zame pretpti, nećeš moć one
Težine podnašati, nit Korune
syh Blaženih zadobiti.

Potribno je tebi ada da silno
prig sega proideš, i da zmo-
žnum Rukum sa obladaš.

Ar obladaćućemu se dah
Manna, a lenoga nasleduje
mnoga Nevolya.

II.

Ako va ovom Žitku jišćeš
Počivak, kako ćeš ga onda
najti va Vekovečnosti?

Nepripravljaj se još sada na
mnogo Počivanye, neg na
veliko Traplenye.

Jišći pravi Myr, ne na
Zemlyi, nego na Nebi, ne med
Lyudih, nit pri drugom Stvo-
renyu, nego pri samom Bogi.

Za Lyubav Božju moraš sa
rado podnesti; toje: se Delo,
Boleznost, Skušavanye, Trap-
lenye, Skrb, Potribčinu,
Bežeg, Krivice, Ugovaranye,
Karanye, Ponizenye, Špo-
tanye, i se drugo zanemr'
Metanye.

Ova pomažu na Kripost,
ovah skušavaju Kristuševoga
Učenika, ovah ukuju Korunu.

Ja ću navrnút vekovečnu
Plaću za kratko Delo, i nezre-
ćenu Diku, za vrimentiti Špot.

III.

Štimaš ti, da ćeš sagdar jimat
po Volyi duhovno Batrenye?

Svetci moji nisu jimali sagdar
takovoga Batrenya, nego su
jimali mnogu Težinu, sakor-
jačko Skušavanye, i mnoge
Srca Žalosti.

Ali strplyeni Jesu va sem bill, i
već jesu svoje Uffanye va
Boga, neg sami vase postau-
lyali, znajuć, da nisu vridna sa
ovoga Svita Traplenya, na pri-
duće Dike Dobitak.

Češ li ti velyek jimat, ča su
mnogi krez mnoge Suze i
mnoga Dela kumaj dobili?

Čekaj na Gospodina, viťesko
čini i ujačaj, ne odhajaj, nego
Telo i Dušu tvoju za Diku Božju
neprestanoma postauliyaj.

Ja ću ti sa obilno nagradit,
ja ću z-tobum bit va sem tvo-
jem Traplyenyu.

D E L XXXVI.

Suprot' nedostojnoga Lyudih
Sudstva.

I.

6.: Sinko, postavi Srce tvoje
čvrsto va Gospodina, i človi-
čjega Suda se neubavaj, kade
tebe Dušno Spoznanye pobož-
noga, i nekrivoga valuje.

Dobro je i blaženo tako trpiti,
nit neće teško padat poniz-
nomu, i Bogu već neg samomu
sebi verujućemu Srcu.

Mnogi mnoga govoru, i zato
malo Vere jimaju.

Ali i sym va sem zadosta
učiniti ni moguće.

68

69

Ako prem seje skrbil Paval sym ugodan biti, i sym je se postal, vindar si je to za najmanye držal, daje od Človika osudjen postal.

II. Dost je činil drugim na dobre Pelde, i stanovito Spaseny, kod je pri nyem stalo, i čagod je moguće bilo, ali dabi od drugih mar kada usudjen, i zanemer vržen nebi postal, ni mogal zakratit.

Zato je sa na Boga spustil, komu sa znana biše, i Strple-noščum, ir z-Poniznoščum seje suprot Ust Kriva govorečih, zla i čemerna mislečih, i po Volji svojoj sudečih, i mar ča ple-tečih, branil?

III. Vindar je i odgovoril mar kada, dase med mlahavimi, krez svoje Zamučeny, kakovo nestane Pačeny.

IV. Dosi ti, dase umrečega Člo-vika ubavaš, denas je, a zutra ga neče biti.

Boga se boj, i se človičjega Strašenya nečeš ubavat.

Ča ti more do naškodit krez Riči ali Krivice? sebi već škodi neg tebi: nit se nemore Bož-jega Suda mentovat, bar on do bude.

Ti jimaj Boga pred Očima, i neka tuliko tužiti.

Ako ti je pak sada uleč, i Špot vanstat, koga zaslužil nisi, nekase zato rasrdit, nit neka krez Nestrpljenost tvoje Korune pogubit.

Nek name va Nebo poglej, komu je moguće tebe od sega Špota, i Krvice oslobodit, i

sakomu po svojem Činyenyu nagradit.

D E L XXXVII.

Da se moramo va sem Bogu izručit, ako kanimo pravu Srca Sloboščinu zadobit.

I.

G.: Sinko zapuščaj sebe, i češ najt mene.

Nezibiraj si čuda, i živi prez sega laščega, i češ sagdar dobit.

Ar čim se meni prig daš, nit se nebudeš već najzad utezal, oču tebi pridat veću Milošču.

II.

Sz.: Gospodine kuliko krat ću se prik dat, i va čem ćuse zapuščaj.

III.

G.: Sagdar i va sakoj Uri: Kod va najmanyem, tako i va največem Dugovanyu. Ništ van nezimlyem neg želyim dase va sem gol, toje prez se lašče Volye nahajal budeš.

Ar drugače kako bi mogal bit moj, a ja tvoji, akosi vasem zvona i z nutra tvoje lašče Volye nepotareš.

Ča brže to činiš, tim češ bolye jimat, i ča zvišenije, i vernije opraviš, tim češ mi bit dražji, i očeš već zadobit.

IV.

Kygod se prig dadu, ali si ča to van znamu, ar se pravo va Boga neuffaju, zato se samo sobum skrbit trsiju.

Kygod pak sprvine sa svoja Bogu zruču, ali na pošlye, kad je Skušavanye trapi, na lašča svoja se vračaju, i zato va Krivice postiš ništ neujačaju.

Ovi na pravu čistoga Srca Sloboščinu, i veseloga mojega Tovarištva Milošču, nete zaliti, doklye god se va sem nezruču, i meni se saki Dan za Dar neoffruju: Ar prez ovoga nete se z-manum zjedinat, nit mene moć uživat.

V.

Rekal sam ti največkrat, i sada ti opet velim: Zapuščaj sam sebe, menise prig daj, i češ velik Srca Myr uživat.

Daj seh, za seh, ništ si van ne znimlyi, ništ najzad neprosi, stoj nedvoječ samo va meni, i očeš mene jimat.

Češ bit slobodan va Srcu tvojem i Škurine tebe nete potlačit.

To skrbno jišči, to moli, to želyi dase sega Lastovičstva budeš mogal mentovat, i gol, gologa Jezušu nasledovat, tebi umriti, i meni vekoma živit.

Onda te prestat sa himbena Mišlenya, kriva Bludeny, i Skrbi Prevelike.

Onda će takaj odstupid od tebe Strah, ki te preveč trapi, i nedostojna Lyubav, oče va tebi umriti.

D E L XXXVIII.

Kako moramo sa naša vainska Dela dobro uredit, i va sakom Pogibel k-Bogu pobignut.

I.

G.: Sinko! zato se največ skrbit moraš, da va sakom Mestu, Činu i vainskom Delu budeš na nutri slobodan, sam sebi dost močan, i neka budu sa pod tobum, a ne ti pod nyimi.

Da budeš Gospodin Činov

tvojih, i Urednik, ne Sluga, niti Najemnik.

Nego već odbran, i pravi Slobodnik, va Zbroj, i Sloboščinu Sinov Božji postavan.

Ky sa ova vrimenita z-No-gami tuču, i vekovečna premii-šlyavaju.

Ky sa ova nestalna z-llivim, a Nebeska z-desnim Okom pre-gledaju.

Ke vrimenita ne vliču, dabise va nyih zabauyali, nego oni takova na sebi ugodnu Službu uživaju, kod jesu od Boga, i od največega Meštra odredjena, ki ništ ar ni ostavit va svojem Stvorenju tako, dabi nebi bilo nač nato stvoreno.

II.

I ako va sakom Pripetenju nesudiš kod se tebi navidilo goda, kod čuješ, nego k-mestu va sakom dvojnóm Dugovanyu pod Zakriv z-Moyzešom sešuješ, Gospodina upitajuč, češ čut mar kada Božji Od-govor, i češ se naizat povrnut, mnoga Sadašnya i prihoduča razumeči.

Sagdar je i Moyzeš mariyivo šetoval va Stan, i Skrovnost Božju, da nyemu Bog sa neznaná Pitanya, i dvoina Dugovanya očituje: i Pomoč je jiskal moleč, da Bog se Pogi-bele i Zloču svojega Lyuctva utiši.

Tako i ti pobigni va Otajnost Srca tvojega, za Pomoč, i Obrambu Božju pobožnije moleči.

Ar i zato štemo, da jesu Gabonitari Jozua, i Izraelce

70

71

prekanili, ča nisu priye Gospo-
dina upitali, neg slatkim Ričam,
i njihovoj himbenoj Pobožnosti
preveć verujuć, prekanyeni
jesu postali.

D E L XXXIX.

Da Človik preveć va svojih
Poslih nezaganya.

G.: Sinko prepuščaj ti meni
sagdar tvoj Posal, i ja čuga po
svojem vrimenu dobro doko-
nyat.

Čekaj na moju Uredbu, i češ
ztoga Hasan čutiti veliku.

II.

Sz.: Gospodine dost rado ti ja
sa moja prig dajem, ar ja sam
malo morem učiniti, bar kako
premišlyavam.

O bar bise nebi čuda trapili
z-onim, ča će se poltye godati,
neg dabi se va tvoju svetlu
Volyu nedvojeć sagdar izručil.

III.

G.: Sinak! čudakrat si Človik
Glavu trapi z-onim ča poželyi.
Ali kad pak to isto, čaje želyi
zadobje, drugače počne misliti,
ar Hottenya naša pri jednom
želynom Dugovanyu stalno
neostanu, nego nas se već, od
jednoga na drugo obračaju.

Ni ada, ni ono najmanye, i va
najmanyem Dugovanyu sebe
zapuščat.

IV.

Pravi Človika va Zvršenosti
Prohod je lašče Zatajanye, i
Človik ki sebe zataji, je jako
slobodan, i prez sega Straha.

Ali stari Nepretely semu
dobru suprotivan od Skuša-
vanya neprestane, Dan i Noć
velike spraulya Zaside, ako bi
morebit va svoje Mriže koga

mogai nespamejnoga prehititi.

Virostujtje, i molite, vell
Gospodin, da ne zapadete va
Skušavanye.

D E L XL.

Da Človik ništ dobra zi sebe
nima, i dase za ništar nesmi
podičiti.

I.

Sz.: Gospodine, čaje Človik,
da se z-nyega spomeneš, ali
Sin Človiči, da nyega pohajlaš.

Čaje dobra učinil Človik, dasi
ti nyemu tvoju Milošču dal?

Gospodine, kako se smim
tužit, ako me ti zapuščas? ali
ča tebi pravičnoga pogovoriti
morem, ako, ča prosim, neu-
činiš.

Za jstinu ovo misliti, i govoriti
moram, Gospodine ništar nisam,
ništar nemorem, ništar dobra zi
sebe nimam, nego va sem
ginem, i na ništ dohajam.

I ako mi ti nepomoreš, i mene
na nutri nenaučiš, postanem
len, i vas rasipan.

II.

Ti pak Gospodine sagdar jesi.
on isti, i ostaneš na veke,
sagdar dobr', pravičan, i svet,
dobro, pravično, i sveto sa
čineć, i raunajuć po Mudrosti.

Ali ja, ki sam na Zloću već,
neg na Dobrotu hitr', neob-
stojim va jednom Stališu; ar se
sedmera Vrimena zvrhu mene
preminyaju.

Ar vindar se sa ova vreda na
dobro preobrnju, kad se tebi
rači, i kad tvoju Pomoć meni
udiliš, ar ti sam moreš, prez se
človiče Pomoći pomagat, i
vanya neprestane, Dan i Noć
morebit va svoje Mriže koga

nyai, nego dase k-tebi samomu
Srce moje povrne, i va tebi
bude počivalo.

III.

Zato dab ja dobro znal se
človiče Batrenye od sebe
odhitit, ali pak zarad veće
Pobožnosti ali zarad Potriboče,
z-kum sam tebe dužan jiskati,
ar ni Človika ki bi mene ubatril.

Onda bise mogal vridno va
tvoju Milošču pouffat, i zarad
Dara novoga Batrenya se
obveseliti.

IV.

Hvalu ti dajem, z-koga se
izhaja, kadagod se meni ča
dobra goda.

Ja pak Hudobnost, i ništar, i
pred tobum nestalni, i nemoćni
Človik.

Odaklye se ada morem dičit,
ali zač želyim preštiman bit?
Niji za ništar? i toje naihu-
dobnije.

Za isto ništ vridna Dika; je
čemerna Kuga, Hudobnost zvišuju,
najveća, ar od prave Dike me-
vliče, i Nebesku Milošču zame.

Ar kad se Človik sam sebi
svikne, tebi se odura, kad želyi
Hvalu človičju, se prave Kri-
posti pogubi.

Je pak prava Dika, i Radost
sveta, va tebi se dičit, a ne va
sebi, radovat se va tvojem
Jimenu, a ne va laščaj Kriposti,
nit se va nednoj Stvari ne
nasiadit, nego zarad tebe.

Nekase hvali Jime tvoje, ne
moje; za veliko nekase razglasi
Delo tvoje, a ne moje, blago-
slovyeno neka bude sveto
Jime tvoje, a meni neka se ništ

V.

Je pak prava Dika, i Radost
sveta, va tebi se dičit, a ne va
sebi, radovat se va tvojem
Jimenu, a ne va laščaj Kriposti,
nit se va nednoj Stvari ne
nasiadit, nego zarad tebe.

Nekase hvali Jime tvoje, ne
moje; za veliko nekase razglasi
Delo tvoje, a ne moje, blago-
slovyeno neka bude sveto
Jime tvoje, a meni neka se ništ

Nekase hvali Jime tvoje, ne
moje; za veliko nekase razglasi
Delo tvoje, a ne moje, blago-
slovyeno neka bude sveto
Jime tvoje, a meni neka se ništ

Nekase hvali Jime tvoje, ne
moje; za veliko nekase razglasi
Delo tvoje, a ne moje, blago-
slovyeno neka bude sveto
Jime tvoje, a meni neka se ništ

ne pridah, od se Hvale človiče.
Ti si Dika moja, ti Veselye
Srca mojega.

Va tebi se oču dičit, i radovat
neco va vas Dan. Zame pak ništar,
nego va mojih Krhkoča.

VI.

Neka jišču Židovi Diku jedan
od drugoga, a ja ču onu jiskat,
ka je od samoga Boga.

Ar saka človičja Dika, sako
vrimenito Poštenye, sa svitska
Višina, ako se k-tvojoj Diki
prispodobti, Himbenost je neg, i
Norija.

O Jistina moja, i Milosrdnost
moja, Bog moj, Troistvo bla-
ženo, tebi samomu budi Hvala,
tebi Poštenye, tebi kripost, i
Dika na sve veke vekoma.

D E L XLI.

Od hudanya sega
Vrimenitoga Poštenya.

I.

G.: Sinak! nemari se zato,
kad vidiš, da se drugi poštuju, i
vrimenito Poštenye, ti pak dase zanemr'
najveć, i ponizuješ.

Podvigni Srce tvoje k-meni
va Nebo, i neče te razturobit
syh Lyudih na Zemlyi Špota-
nye.

II.

Sz.: Gospodine, slipi jesmo,
i z-Hudobnoščum se vred
prekanimo.

Ako sam sebe pravo pre-
gledam, nigdar se meni ni stala
Krivica od negne Stvari, i zato
nimam čab' se pravično lužit
suprot tebi.

Pokidob pak dasam mnogo
puti i kruto zagrišil proti tebi,
vridno se oboruži saka Stvar
suprot meni.

Pokidob pak dasam mnogo
puti i kruto zagrišil proti tebi,
vridno se oboruži saka Stvar
suprot meni.

Pokidob pak dasam mnogo
puti i kruto zagrišil proti tebi,
vridno se oboruži saka Stvar
suprot meni.

Pokidob pak dasam mnogo
puti i kruto zagrišil proti tebi,
vridno se oboruži saka Stvar
suprot meni.

73

3

7

72

Po Pravici sam ada vridan
Špota i Sramote, ti pak Hvale,
Poštenya, i Dike.

I akose nato nepripravim, da
budem otfil od sake Stvari
pošpotan, zahitjen i zanemr'
vržen biti, neču se moč na
nutri utišit, i umestit, nit se
neču moč ztobum zjedinat, nit
od tebe rasvičen postat.

D E L XLII.

Da nesmimo pravoda Myra pri
Lyudih jiskat.

I.

☞.: Sinko! ako postaulyaš
Myr tvoje i jednoj Pršoni zarad
tvoje Misi i Pogodbe, nestalyan
češ bit, i jako zapleten.

Ali ako se tvoje Zaviče jimaš
va sagdar živečoj i naveke
stalnoj Jistini, nečete razturobit
nedan Pretely, ako se prem od
tebe razluči, ali umre.

Va meni mora Fundamenat
jimat Lyubav Pretelya, i zarad
mene moraš lyubit sakoga,
kigod se tebi dobr' i drag vidi
na Svitu.

Prez mene ništ nevalya, nit
se neče povekšavat Pretely-
stvo; nit ni prava, nit čista
Lyubav, ke ja skupa ne spravi-
vim.
Tako mrtau moraš bit semu
lyublyenih Lyudih Hottenyu, da
(: ča tebe utišča :) bi volli bit
prez sega človičjega Tovar-
štvya.

Tim se Človik več k-Bogu
približava ča se od zemalyske
Radosti več odkida.

Tim takaj više k-Bogu stupi,
ča pomirnije sebe presudi, i ča
je več samomu sebi oduran.

II.

Ki pak sebi ča Dobra
posvoja, ta Milošči Božjoj
k-sebi prit zakrati; ar Milost
Duha Svetoga ponizno sagdar
Srce jišče.

Dabi znal sebe zvršeno
zahitit, i Lyubav se Stvari zi
sebe skinut, onda bi ja k-tebi
ugledaš, onda tebi Stvoritely
svoje Lice zakrati.

Uč se va sem zarad Stvo-
ritelya obladat, onda češ moč
Boga spoznavat.

Ako prem je još tako malya-
hno Dugovanye, tr' ga pak
nedostojno lyubiš, i prešti-
mavaš, če tebe od največega
Dobra odvrnut, i čemernoga
postavit.

D E L XLIII.

Suproti hudobne i svicke
Znanosti.

I.

☞.: Sinko neka te negiblyu
lipa, i spametna Lyudih Govo-
renya; Ar ni Kraiyestva Bož-
jega va Ričah, nego va dobrom
Delu, i Kripoščah.

Pazi na Riči moje, ke Srca
važgu, i Pameťi rasvitu, dope-
lyaju sobum pobožanye Srca, i
sakurjačko zaudaju Batrenye.

Nigdar zato neka Riči štat,
dabi se za učnijega, ali spame-
tnijega pred Lyudih mogal
pokazat.

Uč' se Grihe va sebi pomorit,
ar to četi več prudit, nego ako
budeš znal na mnoga teška
pitanya odgovorit.

II.

Kad mnoga štal i znal budeš,
vindar češ se morat na prvanyi

lyubit, seje naučil Božja Dugo-
vanya, i je govorił čudnovita.

Več je nyemu hasnilo sa
zaostavit, neg se sa naučit.

Ali jednim govorił Občinska,
drugim osebita, kym god se
krez Zlamenye i Načine sladko
skažem, kym god pak po
velikoi Svitlosti Skrovna očij-
tujem.

Jednako govorił Knyige, ali
neuču syh jednako, ar nanutri
sam ja Učitely Jistine, Srca
Sudac, Mišlyenya Razumitely,
va Deli Pomagač, dileč sakomu
nāse, kod naibolye budem
štimal.

D E L XLIV.

Dasi ništ vrimenitoga posvajat
nesmimo.

I.
☞.: Sinko va mnogih Dugo-
vanya morao bit neznan, i
tako se držat moraš, kod neg
mrtau na Zemlyi, i kod on ki je
jur vas Svit oduril.

Potribno je takaj, da mnoga,
ka čuješ z-gluhim Uhom
prepuščaš i za onah se več
skrbit, ka su tebi na lašči Myr
hasnovita.

Bolye ti je Oči od Dugo-
vanya, ko se tebi nedopada,
odvrnut, i sakoga polag svo-
jega mišlenya ostavit, neg se
z-drugimi naganyat.

Ako pri Bogi stal budeš, i na
nyegov Sud pogledaš, češ
laglye obnašat, akoprem
obladan postaneš.

II.

Sz.: O Gospodine! nut kako
daleko jesmo zašli. Ovo za
vrimenitu Škodu se plačemo,
za malyahan Dobitak, dost se

Početak povrnut.

Jasam, ki učim Človika pravu
Znanost, i za čuda svitilji
Razum poniznim darujem, neg
bise mogli od Človika kada
naučit.

Komu ja govorił, če vred
mudar postat, i če čuda va
Duhu zadobit.

Joj onim, ky mar ka nehas-
novita od Lyudih spitavaju, a
zato, kakobi meni služit morali,
ništ nehajaju.

Ce dojt Vrime, kada čese
skazat Učitely syh Učitelyov
Kristuš, Gospodin Angyelov,
syh nas Nauke poslušajuč, toje:
sakoga naše Dušno Spoznanye
opitajuč.

I onda će prejisakat Jeruzalem
zi Svičami, i otte očita bit, i
odkrita sa Škurine Otajna, i
otte zamuknut syh mudro
govorečih Jezikov Sprit-
čavanya.

III.

Jasam, ki va Hipu poniznu
Pamet podvignem, dase priye
naučih, se Žitka vekovečnoga
Skrovnosti, nego dabi deset Let
bil ki Školu hodil.

Ja učim prez Larne, prez
sega Zbluda, prez se Gizdosti,
prez se Vade, i Disputovanya.

Jasam, i učim ova Sadašnya
zanemr' metat, vrimenita
odurat, vekovečna jiskat,
vekovčna želyit, Poštenya, i
vainske Dike se branit, Pače-
nya podnašat, se Uffanye
vame postaulyat, zvona mene

IV.

Ar niki kad je mene od Srca

75

7

74

čuvamo, i pokidob dasu Človika najveći Nepretelivi svolj Domaći, ni onda neverovat, ako ki reče: nut ovde ali onde

le. Naučil samse po mojoj lašči Skodi, i Bog daj dabse odslye skrbnije čuval, i već tako slipo nezabludil.

Čuval se (: veli kigod :) povidam, kad ja pak mučim, i štimam daje se otajno, on vindar nemore mučat, onoga čaje prosil, da bude zamučano, neg velyek mene, i sebe uvadi, tr' dalje projde.

Od takovi Spletkov, i nemudrih Lyudih branime Gospodine, da va nyihove Ruke nezapadem, i da nigdar takovoga neučinim.

Pravičnu, i stalnu Rič postavil na Usta moja, i Fausi Jezik neka bude daleko od mene. Čabi nebi rad od drugi tpiit, toga se moram sam čuvati.

V. O kako dobro, i myrno je, od drugih mučat, nit z-lahkim sakoga ne zverovat, nit hitro nadalye nepovidat.

Sakomu svojega Srca neodpirat, neg tebe o Bog znanitelj sega nutnyega Hottenya marlyivo jiskat.

Na saki Vetr' Ričih se negibat, nego sa nutnyea i valnska po tvojoj svetoj Volji želyit dokonyat.

O kako je seguran Staliž za Dobitak nebeske Milošče, svicku Diku od sebe rivat, nit onih neželyit, ka se mnogim čudna vidiju, neg samo onah zi

sum Močum nasledovat, ka nas na Pokoru, i pobožanye Žitka opominaju.

O kulikim je naškodilo, dasu sami svoju Vridnost znali, ali da su nye drugi prehitro zanyu pohvalili.

Kuliko je pak prudila Milošča va ovom krhkom Žitku otajno zadržana, ki ništ ni drugo neg Skušavanye i stalno Vojevanye.

DEL XLVI.
Da moramo onda naiveče Uffanye va Boga jimat, kad nas drugi z-Ričami prebadaju umaraju,

I. G.: Sinko! Čvrsto stoj, i uffaj se vame.

Ar ča su Riči, nego Riči? po Zraku letu, i Kameka neuredu.

Ako si kriv, misli da češ se od Srca rado pobolšat.

Ako se pak krivoga nenahajaš, nakloni, da češ Bogu za Lyubav se rado pretipit.

Dost malo je, ako kada ku suprotivnu Rič pretipiš, ki još nemoreš teških Udrcev obnašati.

I zač tebi tako malyahna Dugovanya Srca prebijaju? nego zato, ča jesi još preveč Telu podložan, i na Lyude se već neg je potribno, ugledao.

Ar pokidob da se Špota bojiš, za tvoje Pregrišenye nebi rad bit ukaran, i zato se zgovaraš.

II. Ali preglej sam sebe malo bolye, i češ spoznat, da još va tebi živi Svit, i himbena Lyubav, z-kum se želyiš Lyudem sviknut.

za malyahan Dobitak, dost se trudimo, i bižimo, a duhovna škoda va Zabylyvost projde, još se dost kasno povrnemo.

Na se ono ča malo prudi, se zgliedamo, a čaje najveć potribno, ono leno prepućšamo; ar vas Človik se na vrimenita Dobra neg razpluje, i ako se vred nepovrne, rado se va nyih zabaulya.

DEL XLV.
Da sym ni potribno verovat, i da Človik lahko va Ričah zaide.

I. Sz.: Dajmi Pomoč Gospodine va Traplenyu, ar je čalarna sa človiča Pomoč.

O kulikokrat nisam onde našal Vere, kade sam naibolye štimal, daču ju jimat?

A kulikokrat sam ju onde našal, kade sam naimanye štimal?

Hudobno je ada i prazno se naše Uffanye, ko va Lyudi postaulyamo, ar Pomoč pravičnih je va tebi samom o Bože!

Blagosjoviyen budi o Gospodine Bože moj, va syh onih, kase nam pripetu.

Nemočni jesmo, i nestalni: vred se prekanimo, i preminyamo.

II. Ki je ta Človik, kib' se mogal tako va sem mudro i zvršeno čuvat, dab' va kakovu Hinybu, ali Zblud nebi došal?

Ali kise va te uffa, i tebe z-pontiznim Srcem jišče, z-lahkim neupade.

I ako prem va kakovo Traplenye zaide, bar kako bude

zapleten, vred češ ga ti oslobodit, i ubatrit, ar nečeš zapušćat vate uffajučega na veke.

Malo je tako vernih Pretelyov, ky bi i va naši Nevolya i Teškoča stalni bili.

Ti Gospodine, ti si va sem naiverniji, i zvona tebe nedan ni takov.

III.

O kako je dobro mislila ona sveta Duša, ka je rekla: Misal i Pamet moja, je va Kristušu zakorenyena, i potvrdjena.

Kad bi ja tako mogal reč, nebse nikogar z-lahkim strašil, nit bime nebi zbludile bar kakove Riči.

Do more sa znat, dose more pridučega Zla dost čuvat?

Ako onah, ka znamo, date zvrhu nas dojt, urediju, za kuliko te nas jače naranit onah, ka otajno, i naglo dojdeju.

Ali zač se ja Siromah nisam bolye ugledal, tr' zač sam tako lahko drugim veroval?

Ali Lyudi jesmo, nit d ugo nego krhki Lyudi jesmo, bar nas drugi za Angyele džu, i povidaju.

Komu ču verovat? Komu nego tebi, Gospodine? Jistina jesi, ka neprehinyi, nit prehinyena bit nemore.

I zopet: Saki Človik lažlyiv, mlahav, nestalyan, krhak, a naimre va Ričah, tako, daje kumaj, velyek zverovat, vridno ča nam očito za jistinu povidaju.

IV.

Kako si nas mudro opomenul, dase Lyudih

76

77

Ar doklye se nedaš trapiti, mučit, i natezat, nit za tvoje Griške nedaš se pošpotat, znat je, da nisi pravo ponizan, i da ti Svita, a Svit tebe još ni pravo oduril.

Ali poslušni Rič moju, i nečeš se marit za deset tisuć Človičji Ričih.

Nut, dabi se sa suprot tebi govoriš, ka bise naigorje mogla zmislit, čabi tebi mogla naškodit, dabi sa gluho prepustil, i kod neg Slamku presudil? bili tebi se Riči neg jedan Vlas mogle z-kinuti?

III.

Ali ki Srca nanutri nima, nit Boga pred očima, toga lahko zburgaju Špotne Riči.

Kise pak vame uffa, nit polag laščega Sudstva ne sudi, oče prez sega Straha Živiti.

Ar ja sam Sudac, ja spoznavam sa Otajna, ja znam kako se je to Dugovanye godalo, ja znam onoga ki Krivicu činih, i onoga ki nyu dobrovoljno podnaša.

Od mene izhaja ta Rič. Z-mojim Dopusčenyem seje to pripetilo, da se očituju mnogi Src otajna Mišlenya.

Ja oču Krivoga i nekrivoga sudiš; vindar krez jedno otajno Sudstvo jesam obadva priye skusit ottil.

IV.

Svidočanstvo Človičje čuda krat prehiny; Moje Sudstvo je pravično, če staš, i nemorese zaštr.

Otaino je največkrat, i malo komu je va sem očito. Vindar nednuč ne fal, nit nemore falit, Dušnom Spoznanyu krivoga

ako prem se Očijom nespametnih Lyudih krivo vidi.

K-meni moraš ada šetovat, va sakom Sudstvi, nit nesmiš sam, kod štimaš suditi.

Ar pravičan se neče zmutit, čagod se nyemu od Boga stane, i ako prem ča krivoga suprot nyemu rečeno bude, neče zato čuda marit.

Ali se neče nit noro veselit, ako nyega drugi budu mudro spričali.

Ar znah, da ja pregledam Srca i Taščine, ky ne sudim po Obrazi, nit po Človičjem vidjenyu.

Ar večkart se pred Očima mojimi nahaja krivo, i Kaštige vridno; ča Lyudi po svojem Sudstvi štimaju, daje Hvale dostojno.

V.

Sz.: Gospodine Bože, Sudac pravični, jak i strplyen, ki znaš Lyudih Krškoču, i Zloču, budi Jakost moja, i se moje Uffanye, ar nisam zadovolyan z-onim, ča meni očituje moje Spoznanye.

Ti znaš, ča ja neznam, i zato va sem Ukaranyu bise bil moral ponizit, i dobrovoljno pretrpit.

Oprosti zato meni dobrovoljno, da nisam sagdar tako učinil, i daruj meni zopet milošću veče Strplyenosti.

Ar bolya je meni tvoja nezrečena Milosrdnost, da Oproščenye zadobim, neg moja preštimana Pravica da otajno moje Dušno Spoznanye obranim.

I ako prem se va mojem Dušnom Spoznanyu krivoga

nenahajam, vindar se za pravilno držat nemorem; Ar ako ti tvoju Milosrdnost utegneš, neče bit pravičan pred Licem tvojim nedan Človik.

D E L XLVII.

Da moramo su Teškoču za Žitak vekovečni podnašat.

I.

G.: Sinko, nekatate nesplašidno Delo, kosi zarad mene činit počel, nit Traplenya neka tebe jako nepritisnu, nego moje Obitanye, neka tebe va sakom Pripetenyu ujača, i ubatri.

Ja sam moguč tebi sa nagradit, prig se Mere, i Reda.

Nečeš dugo ovde delat, nit nečeš bit sagdar z-Boleznoščum ubložan.

Čekaj jedno malo, i češ vidit, da te sa Zla hitro preminut.

Ce doit jedna Ura, va koj če prestat se Delo, Zblud, i Traplenye. Ono se je neg malyahno i kratko, ča mine z-Vrimenom.

II.

Čini ada, ča činiš, verno delaj va mojem Vinogradu, ja ču bit tvoja Plača.

Piši, ští, jači, guči, muči, moli, srčeno obnašaj Suprotivna; vridan je sega ovoga, i još večega Vojevanya Žitak vekovečni.

Ce doit Myr va jednom Dnevi, kije znan Gospodinu, i če bit ne Dan, nit Noč ovoga naimre Vrimena, neg se bit Svitlost vekovečna, Vedrina prez Konca, stalni Myr, i Pokoj prez Straha.

Nečeš onda reš; O dočeme oslobodit od ovoga umrečega Tela?

Nit nečeš kričat: Joi meni, ar

le Prebivališče moje daleko od mene. Ar če se zkončat Smrt, i Blaženstvo će bit nezkončano, ništ starnya, Veselye blaženo, lipo i želyno Tovarištvo.

III.

O dab ti bil vidil Svetcev na Nebi vekovečne Korune, i va kulikoj se oni sada Diki raduju, ke je nigda Svit zahitjene, i kod za samoga Žitka neviridne držal, stanovito bi se do Zemlye ponizil, i bi več želyl sym podložan bit, neg jednomu zapovidat.

Nit ovoga Žitka veseli Dnevov neb' si zaželyl; nego za Boga več traplyen bit, veselil bise; i kad bi te Lyudi za ništar držali, tobi tebi bil naivečri Dobitak.

IV.

O dabise tebi ova dopadala, i diboko va tvoje Srce zasela, kakob' se smil neg jednuč potužit?

Budje, da za Žitak vekovečni moramo sa dasu teška pretrpit.

Ni malyahno Dugovanye zgubit, ali zadobit Nebo.

Podvigni ada k-Nebu Oblišče tvoje. Nut ovo ja, i sy Svetci moji z-manum, ky su na ovom Svitlu veliko jimali Vojevanye, sada se veselu, sada Batrenye jimaju, sada Jesu prez Straha, sada počivaju, i otte prez Konca z-manum ostat, va Kralyestvi Otca mojega.

D E L XLVIII.

Od Dneva Vekovečnosti, i ovoga Žitka Težine.

S z.: O vsiryega Varoša naiblaženije Prbivališče! O Dan vekovečnosti, naisvitlij! Koga

Noć nezamračí, nego naíveća vani i nutri, Myr zi syh Stran Jistina rasvítí; Dan sagdar potvrđjeni? Jezuš predragi, kad ću viro- vesel, neznajuć straha, nit stovat, da tebe zagledam, nikarkovoga premínjany.

O bar bise jur počel bil ta isti kada ću z-Očima vidit Diku blaženi Dan; i dabi sa ova tvoje Kraljestva, kada češ mi bit zvrhu sega se moje? O kada ću bit z-tobum va vrimenita jur na Konac bila došla. Svitise nemr' Svetcem z-neprestalnim Zrakom svitući, pripravil lyublyenim tvojim od ali neg zdaleka, i kod va Zrcali putujućim na Zemlji.

II. Znadu jur va Nebi bivajući, da je on Dan pun Veselya, plaču se prognani Sini Eve, da je žuhak, i dugovit ov svit.

Dnevi ovoga časa jesu kratki, i zli, puni Traplenya i Boleznosti.

Kadese Človik z-nogimi Grihi utepe, va mnoge Navade zaplete, Straha se dost nau- živa, dost se skrbi, i postara, z-mnogim se zabaulya, z-mnogimi Griškami obstri postane, po mnogom Deli se porabi, teško Skušavanye obnašat mora, po Nasladnosti premlahavi, Uboštvo ga pak naíveć trapi.

III. O kada će bit Konac sega Zloga? Kad čuse oslobodit od nevoljne Griha Službe?

Kada čuse samo nate spomenut o Gospodine, kada z-tobum zadovoljno razve- selit?

Kada ću bit prez sega Prepričeny, va pravoj Sloboš- čini, prez se, Duše i Tela Težine?

Kada će bit stalni Myr, Myr, koga nigdor neće zbludit, Myr

Zpuščaj tvoje Liskanye, i razhiti telovna Mišljenya, zpusi Strele tvoje, i neka se raztepu va meni sa Nepretelyska Vidjenya.

K-sebi spravi sa moja Cutenya; daj da vred na sa Svicka pozabim, daj hitro zahitit i zanemr pušćat, sa grišna Vidjenya.

Na pomoć mi budi, veko- večna Jistina, da me nedna ne gane Himbenost.

Pridi k-meni nebeska Slad- koča, i neka pobigne od Lica tvoje ga Nečistoća.

Oprosti takaj meni, i milo- srdno prepusti, kadagod mimo tebe ča drugoga va Molitvi premišlyam.

Ar verno valujem, da sam va mojoj Pameti jako zbludjen.

Ar onda dostkrat nisam, kade z-Telom mojim stojim, ali sidim; neg onde sam već, kamo me Misal prenaša.

Onde sam, kadej moja Misal. Onde je pak Misal moja čuda- krat, kadeje ono, ča lyubim.

Ono meni velyek namisli doide, ča me po Naravi razve- seli, ali ča se meni jur po Naravi dopada.

VI.

Zato jesi ti Jistina očito rekal. Kade god je Kinč tvoje, onde je i Srce tvoje.

Ako Nebo lyubim, rado na Nebeska pomislim.

Ako Svit lyubim, Svita Srići se veselim; i ako se nyemu suprotivna pripetu, razža- lostimse.

Ako Telo Lyubim, kasu telovna, čuda krat premi-

šlyavam.

Ako Duha Lyubim, Duhovna premišlyavat želyim.

Ar kagod lyubim, od onyh se rado pominam, i rado poslušam, i takovoga Dugovanya lyub- lyenoga se va mojoj Pameti Kipi stvoru, ke sobum Domom donášam.

Ali, blažen on Človik, ki se Stvorenye od sebe prepusti, ki Naravu svojemu Silu čini, i sa Tela Poželenya z-Kripoščum Duše va sebi pomori, da zjasnim Dušnim Spoznanyem čistu tebi Molitvu bude mogal prikazat, i da vridan postane med angyelske Koruše stupiti, prez sega Zemalyskoga zvona i nutra Prepričeny.

DEL XLIX.

Od Želenya vekovečnoga Žitka, i kulika jesu voljućim Dobra obećana.

I.

G.: Sinak moj, kad čutiš da ti se Želya vekovečnoga Blažen- stva odzgor ponuja, i bi rad z-Prebivališča Tela tvoje ga van stupit, da Svitlost moju prez premínjany sega Sinya budeš mogal spoznat, odtvori, i razstri Srce tvoje, i z-dobrum Volyum primi ovo Nadahnenye.

Daj nezrečenu Hvalu višnyoi Dobroti, ka ztobum tako vridno čini, tebe milostivno pohaja, nujno zbuja, zmožno podnaša, da po laščoj Težini na Zemaly- ska neupadeš.

Ar toga nit krez tvoju Pamet, nit krez tvoju Skrb nezadobiš, neg po Vridnosti nebeske Milošće, i Božjega nate Pogleda, da najmre va Kri-

81

80

počca i Poniznosti zvršeniji skušat, i va mnogih obiknut.
postaneš, i dase na priduča
Vojevanya pripravš, pak dase
meni zi sim Srca Hottenyem zadovolyno zasitit neće bit
pridružiš, i srčeno služil budeš.
dopušćano.

ii.
Sinko, dosiputi Ogany gori, moćan budi, kod va Činyenyu,
ali prez Dima Plamen negre na tako i va podnašanyu Natava
suprotivnih.
Višak.

Tako i mar kyh Poželenya na
Nebeska plasaju, a vindar od
Skušavanya telovnih Naklonov
nisu oslobodjeni.

I zato nečinu sagdar samo
zarad Bože Dike, kad ča jako
željno od nyega prosu.

Takova je i tvoja dospiti
Želya, od ke jesi najpr donesal,
ta tije tako neprihodna.

Ar ni to čisto, nit ni zvršeno,
va kom svoju lašču Hasan
jiščemo.

iii.

Prosi, ali ne čaj tebi drago,
ugodno i hasnovito, nego ono
čaje meni povolyno, i dično. Ar
ako pravo sudiš, sa tvoja
Zelenya i Hottenya moru bit
mojoj Uredbi podložna.

Znam tvoje Zelenye, i
nezbrojno tvoje Zdihavanye.

Jur bi rad bit va Siboščini
Dike Sinov Božji, jur te obveseli
Hiža vekovečna, i nebeska
Domovina puna Veselya, ali još
ni prišla ta ista Ura, neg je još
drugi Čas Dela, i Skušavanya.

Želyiš napunyen bit znai-
većim Dobrom, ali nemoreš
toga sada zadobit.

Jasam: čekaj name: (: veli
Gospodin :) dokiye pride
Kralyestvo Bože.

iv.

Još se moraš na Zemlyi ka za nehasnovita sudiš zapo-

vidaju.

I kad se nesmiš
Prepostalnomu tvojemu
postaviti, Gospodstvu podložan,
zato se tebi teži po lyuckoj
Volyi živit, i svoju Volyu, i se
lašće Mišlenye potrt.

vi.

Ali premisli Sinko Hasan, i
Plaču sega tvoje Dela, i
Traplenya, hitr Konac, Dar
nezgovorni, i nećeš jimat
nikarkove z-toga Težine, nego
tvoje Strplyenosti naizvršenje
Batrenye.

Ar i za najmanyu ovu tvoju
Volyu, ku sada dobrovolyno
zatiraš, češ jimat sagdar lašču
Volyu na nebesih.

Ar onde češ najt se, ča otilil
budeš, se ča neg želyit mogal
budeš.

Onde će bit Obilye sega
Dobra, nit se nećeš bojat, da
češ ga kada pogubit.

Onde će bit Volya tvoja
z-manum, sagdar skloplyena,
neće želyit ništ lyuckoga, nit
laščega.

Onde tebi nigdor, neće bit
suprotivan, nigdor se neće nate
tužit, nigdor te neće zadržat,
nigdor prepričat, nego sa
želyna te bit k-mestu očita, i
otte se tvoje Zelenye ukripiš, i
va sem zadovoliyit.

Onde ću navrnut Diku za
preitplyen Špot, Hvalu, Slast,
Poštenye, za Zalost, za
zadnye Mesto Stolac Kralye-
stva naveke.

Onde čese z-kazat Sad poslu-
šanya, i podvolynosti, veselit
čese dugovečna Pokora, i
ponizno poddanye će se dično

korunit.

vii.

Sad ada prikuči se ponizno
pod Oblast syh Lyudih: nit se
neskrbi, do je to rekal, ali
zapovidal.

Neg zato se najveć skrbi, da,
ali ti pak prepostalni, ali manyi
od tebe, ill z-tobum jednak
zapovi ča, ali neg magne, se
za dobro zameš, i z-pravičnum
Volyum dovršiš.

Neka jišće jedan ovo, drugi
ono, neka se diči jedan va
ovom, drugi va drugom, i neka
hvalyen bude jezerokrat, ti pak
nit va ovom, nit va onom, neg
va laščem tvojem Špotu vese-
lise, i samo va mojoj dobroj
Volyi, i Poštenyu.

To je tebi želyit potribno,
dase sagdar va Žitku, i va
Smrti tvojoj, Bog sagdar slavil
bude.

D E L L.

Kako se mora turoban Človik
va Ruke Bože preporučat.

i.

Sz.: Gospodine Bože, sveti
Otac, budi sada i na Veke
blagoslovlyen ar kod očes,
tako seje godalo, i ča ti činiš,
je kruto dobro.

Nekase obraduje va tebi tvoje
Sluga, ne va sebi, nit va kom
drugom, ti si prava Radost, ti
Uffanye, i Koruna moja, ti
Veselye, i Poštenye moje,
Gospodine.

Ča jima Sluga tvoje, nego čaje
od tebe, a i to prez svoje lašće
Vridnosti?

Tvoja Jesu sa, kasi dal, i kasi
stvoril.

Siromah sam, i va mnogom
Delu moje Mladosti; i mar kada

se do Suz raztuži Duša moja,
kadagod se pak sama va sebi
zmuti, zarad nepridnoga
Hottenya.

II.
Želyim Myra Radost, Myr
Sinov tvojih, ke ti zi Svitloščum
Batrenya nahraniš, želyno
prosim.

Ako mi daš Myr, ako mene
z-veselyem napuniš, onda oče
Sluga tvoj veselo jačit, i
pobožno tebe hvalit.
Ali ako se utegneš, kod
večkrat činiš, neče moč bižat
po Putih tvojih svetih Zapovid,
neg te muse več na Prsi
tučeny Kolena prigibat.

Ar mu ni denas, kod je bilo
čer, i prig-čer, kad je obr
nyega svitila Svitlost tvoja, i
doklye je pod Kreljuiti tvojimi
zakrit bil, suprot semu silnomu
Skušavanyu.

III.
Otac pravični, i sagdar Hvale
dostojni, prispila je Ura, da
skusiš Slugu tvojega.

Otac, na veke Poštenya
vridan, došla je Ura, zaku si
znal od Veka, da oče dojti, da
na jedno malo Časa upade
zvona Sluga tvoj, a vindar da
živi sagdar nanutri pri tebi.

Jedno malo neka ga hudaju,
poniziju, pošpotaju Lyudi,
Hottenya i Betegi neka ga
z-lalyeju, dase zopet u Zori
nove Svitlosti gori stane, i va
Nebi preodičen postane.

Otac sveti, ti jesi tako
odredil, i tako otili, i to seje
stalo, ča jesi sam zapovidal.

IV.
Ar toje tvoja Milošča, z-kum
ponizan Učenik tvoj, kod dobro

Pretelya sakoga pohajaš; trpit,
i traplyen bit na Svitlu za
Lyubav tvoju, kadagod, i od
koga god to ti dopuščaš učiniti.

Prez tvojega Tolnačtva, i
Skrbi tvoje, tr' prez Uzroka se
ništ ne stane na Zemlyi.

Dobro je meni Gospodine,
dasi mene ponizil, dase naučim
tvoje Praude, i se gizdosti
Srca, da od sebe zahitim.

Hasnovitoj' meni, da je Špot,
i Sramota Lice moje zakrila, da
več tebe, nego Lyude, na
Batrenye budem zazival.

Naučil sam se takaj z-toga,
otainoga tvojega Suda bojati, ki
jednako trapiš pravičnoga
z-nepravličnim, ali ne prez
Praude i Pravice.

V.
Hvala tebi budi, da nisi
prepuslit meni moje Zloče,
nego z-mrvil jesi mene zi
prežuhkimi Udrcci, zaudajuč
Boleznost i name zvona i
znutra velik Strah z-puščajuč.

Niga čab' me moglo ubatrit
z-med syh ka jesu na Svitlu,
nego ti Gospodin Bog moj,
nebeski Vračitely Dušic, ki Člo-
vika naraniš, i ozdraviš, va
Dibinu Pakla zapelyaš, i naizad
dopelyaš.

Grožnyya tvoja zvrhu mene, i
Šiba tvoja sama čeme naučit.

VI.
Nut, Otac lyubiyeni, va tvojih
Rukah jesam ja, pod Šibu tvoje
Kaštige ponizujem se.

Udri Hrbat moj, i Vrat moj, da
prignem na Volyu tvoju, Neu-
kretnost moju.

Učini, da budem pobožan, i
ponizan Učenik tvoj, kod dobro

znaš učinit, da budem po Volyi
tvojoj Živli.

Tebi sebe, i sa moja, da na
bolye preobrneš, preporučam,
ar bolye je meni ovde nego va
pridučem Žitku ukaranomu biti.

Ti znaš sa skupa, i sako
človijem Dušnom Spoznanyu.
Priye neg jesu učinjena,

znaš sa Priduča, nit ne potri-
buješ, da tebe do uči, ali opo-
mene, od syh, kase godaju na
Zemlyi.

Ti znaš, čaj' meni hasnovito,
da bolyi postanem, i kuliko
meni prudi Traplenye na očiš-
čeny Grihov mojih.

Učini zmanum želynu Volyu
tvoju, i nezavrzi grišnoga Žitka
mojega, nikomu bolye, nit očit-
nije, neg tebi samomu zna-
noga.

VII.
Dajmi Gospodine znat, čaje
potribno znat, ono Lyubit, čaj
potribno lyubit, ono hvalit, ča
se tebi največ rači, ono prešti-
mavat, čase tebi drago vidi,
ono hudat, čaje pred Očima
tvojimi zahitjeno.

Nedajmi plag vidjenya vain-
skih Očiju suditi, niti polag
posluha Ušiju nespametnih
Lyudi govoriti, nego po pravom
Sudstvi videča od nevidečih
raziznat, i zvrhu sega Volyu
tvoje Lyubavi sagdar spunit
želyiti.

Prekanu se dostkrat človija
Cutenya va svojem Sudstvi;
prekanu se i Lyubitelyi Svita,
samo videča lyubeči.

Čaje Človik zato bolyi, daga
drugi za večega drži?

Čalarni Čalarnoga, Hudoban,
Hudobnoga, Slip Slipoga,
Nevolyan Nevolynoga prekani,
kadga hvali i zvišuje, i za
jistinu več ga pošpota, kad
zaman hvali.

Ar kulik je ki pred tvojimi
Očima tulik je, a ništ več, vell
ponizni sveti Francižkus.

DEL I.
Da je malyahna i ponizna Dela
onda činit potribno, kad velika
nisu moguća.

I.
S.: Sinko, nemoreš se va
goručem Poželenyu kripnih Dej
senek zabaulyat, nit se nesmiš
va tvojem Primšiyavanyu
preveč zviševat, neg je tebi
potribno mar kada zarad iztoč-
noga Kvara na Zemlyu doli
stupit, i Brime nestainoga
tvojega Žitka, neoteč, i z-Te-
žinam podnašat.

Doklye umreče Telo nosiš,
Težinu češ čutit, i Srca Bolez-
nost.

Potribno je ada, večkrat još
va Telu, zarad Tela Težine se
plakati, zato čase nemoreš va
duhovnom Nauki, i va Božjem
Premišiyavanyu, neprestanoma
zabauliyati.

II.
Onda četi bit hasnovito, dase
na ponizna, i vainska Dela
povrneš, i dase va dobrom
Činyenyu okripiš; Moj Prihod, i
višnye Pohodeny zvernim
Uffanyem da čekaš, tvoj
Progon, i Srca Zuhkoču da
strijeno podnašas, doklyegod
te ja sopot pohodim, i od se
Teškoče oslobodim.

Ar oču učinit, da na se tvoje

84 85

II.

Ča sam činil Gospodine, da ti mene z-nebeskim Batrenyem pohajaš.

Ja si nemorem zmisliť, dabi ča Dobra bil učinil, neg sam bil sagdar na Grih hitr', i na pobol'žanye len, i oduran. Jistna je, i tajat nemorem; Dab' drugače rekal, tib' se suprot meni podvignul, i neb' ga bilo, ki bi mene zagovaral.

Ča sam si zaslužil zmojimi Grihi nego Pakal, i Ogany vekovečni.

Za jistnu valujem; da sam vridan sega Špotá, i Odurnosti, nit se meni nedostoji, dab' me do med tvojimi Pobožnimi spominal.

I ako prem ovah nerad čujem, vindar ču sam suprot sebi valovat Grihe moje, da laglje Milosrdnost tvoju, vridan budem zadobiti.

III.

Ča ču reć Krivac, i se Sramote pun?

Nimam Ust, dab' mogal drugo govorit, nego samo ovu Rič: Grišil sam Gospodine, grišil sam, smilujse meni, oprostí meni.

Ostavime jedno malo, da opláčem Boleznost moju, priye neg proidem va činu Zemiyu, i zi Mrakom Smrti zasirtu.

Ča tuliko od jednoga Krivca, i nevolynoga Grišnika potribuješ, nego dase žaluje, i ponizi za Grihe svoje?

Z-prave Pokore, i Srca Poniznosti zhaja Uffanye Oproščenya, utiši se nemirmo Dušno Spoznanye, naidese zgublyena Milošča, Obramba

teško Delo pozabiš, i nutryi Myr užiješ.

Rastrit ču pred oči tvoje se otaine svetoga Pisma Riči, da z-veselim Srcem počneš hodit po Putih mojih Zapovid.

I češ reć: nisu vridna sa sadašnyega Vrimena Trapljenja. vekověčne Dike, ku nam oće Bog očitovat.

DEL LII.

Da nemisli Človik daje Batrenya, neg več dale Udrcev i Trapljenja vridan.

I.

S z.: Gospodine nisam vridan Batrenya tvojeja, nit nednoga duhovnoga Pohodenya, i zato pravično zmanum činiš, kad mene Siromaha tužnoga zaostaviš.

Ar dabi mogal tuliko, kod je Morje veliko Suz stočit, još bi nebi bil vridan tvojeja Obatrenya.

Zato niš drugoga nisam vridan, nego dame bičuješ, i kašigaš, ar sam tebe kruto, i mnogo krat zbantoval, i va mnogom zagršil.

Ada, ako pravi Uzrok preštimam, nit najmanyyega nisam vridan Batrenya.

Alli ti, i milostivni, o milosrdni Bože, ki nečeš dabi na niš doša Stvorenja tvoja, da pokažeš Bogatstvo Dobrote tvoje, z-kum se na nas nevolyne ogledaš, i mimo se lašče vridnosti, dostojiš se mene Slugu tvojeja obatrit tako, dabi toga se Človičanstvo nebi premoglo.

Ar tvoja Batrenya nisu, kod človičja Dugovanya.

Potribno seje od znanih, i drugih lyubiyenih Pretelyov razlučit, i od se Svita Radosti Pamet svoju držat neoskrunyenu.

Tako moli blaženi Peter Apostol, da se kod prihodni Tuinci, i Putniki na ovom Svitu zabau-lyaju pravi Kristuša Nasledniki.

II.

O kako veliko Uffanye va Boga če jimat umreči Človik, koga nednoga Dugovanya Želya na Svitu nezadrža.

Alli tako od sega Dugovanya Srce jimat odlučeno, nemore popast Pamet nevolyna, nit Telo nespoznava nutryyega Človika /: Duse /: Sloboščine.

Vindar ako za jistnu kani po Duhi život, Vainskim i Domačim mora odpovidat, i nikogar se tuliko neubavat, kod samoga sebe.

Ako sam sebe zvršeno obladaš, sa druga češ lahko obladat.

Zvršeno Obladanye je, samoga sebe obladat.

Ki pak sebe tako oblada da Cutenya Pameti, a Pamet va sem meni bude podložna, ta če bit pravi samoga sebe Obladavnik, i Svita Gospodin.

III.

Ako na ov zvršenosti Vrhunac stupit želyiš, moraš Vitesko počet, Sikiru na Koren zasič, da van z-kineš, i pokvariš su otajnu, i nedostojnu suprot sebi Lyubav, i su, ku jimaš na kakovo osebito stvoreno Dobro.

Z-ove Zloče, da se naimre Človik prikoredno lyubi, vas zaplitať.

zarad pridučega Straha, i tako se skupa steču zjednim svetim Kušcom pozdrauyajuć, Bog i pokorna Duša.

IV.

Ponizno za Grihe Pokajanye, je tebi prijetan Aldov Gospodine, za čuda lipše dušeci pred Licem tvojim, neg duha goručega Tamjana.

Toje i ona zapretna takaj draga Mast, z-kum jesti dopušćal tvoje svete Noge nama-zati; ar pokornoga i poniznoga Srca nisi nigdar zahitil.

Onde je Mesto Zaviča od Lica srditoga Nepreteleya; Onde /: toje va poniznoj Pokori /: se popravi i opere, čagod se drugde opere, i uvoжда.

DEL LIII.

Dase Milošť Božija nedaje, zemalyska Dugovanya želećim.

G.: Sinak! draga je moja Milošča, nedase zmišat va vainska Dugovanya, nit va nedne Svita Nasladnosti.

Odhitit je ada potribno od sebe se zastave Milošče, ako želyiš, dase tebi z-nyum Srce napuni.

Prosi si otajno Mesto, lyubi sam sobum prebivati; nikoger na Razgovor nepozivaj, neg bolye jednu pobožnu Bogu tvojemu ofruj jednu Prošnyu, da pokorno obdržiš Srce, i čisto Dušno Spoznanye.

Vas Svít za ništar drži, Bogu služít, i nyegovo Pozivanye več, neg sa Svita Dobra, ziberi.

Ar nemoreš meni služít, i zajedno va Svita Dugovanya se zaplitať.

86

86

87

Kvar izhaja, koga ako srčno neda trapit, nit obladať, nit obladamo, kod smo dužni, Myr podat, nit drugomu podvolno i stalni Pokoj, očemo uživati.

Ali kad je malo takovi, ky bi sami sebi izvršeno umrit želyli, na nebeska Dugovanya Srca svojega nezvišuju, i zato va sebi zapleteni postanu, nit se zvrhu sebe va Duhu podvignut nemoru.

Ki pak slobodno z-manum hodit želyi, potrebnno mu je da se ništ vridne, i nedostojne Naklone va sebi potare, i da se va nednu Stvar nyu z-osebitum Lyubavum želeči, ne zapliče.

D E L LIV.

Od nelednakoga Gibanya Narava tr Milošče.

I.

G .: Sinak; marljivo pazi na Gibanye Narava, tr Milošče; ar jako nejednako, ar mudro se giblyeju, i kumaj je more svet i na nutri rasvičen Človik narazan raziznat.

Sy nemer dobro želyu, i ča to dobroga va svojih Ričah, i Činyenyu jimat štimaju: Zato se kroz Kip toga preštimanoga Dobra, mnogi prehitiju.

II.

Narav je jako zvršan, i mnoge za sobum vliče, zaplete va Mriže, i prekani, sagdar na svoju lašču Hasan gledajuč.

Ali Milošča ravno i pravično zahaja, sega Zloga se čuva, čalarnoga Pogibela pod Noge ne meče, i sa zarad Boga samo čini, va kom i na zadnye počine.

III.

Narav nebi rad umrit, nit se

neda trapit, nit obladať, nit obladamo, kod smo dužni, Myr podat, nit drugomu podvolno i stalni Pokoj, očemo uživati.

A Milošča svoje lašče Trap-lenye jišče, telovnim Naklonom se proti stavi, želyno se podhiti, želyi bit obladana, nit neče lašče Slobošćine uživati, pod Oblaščum lyubi bit zadržana, nit nikomu neželyi zapovidati, ali nad nyim, gospodovat, neg pod Oblaščum Božjum prosí živit, stat, i prebivat, zarad koga je pripravna sagdar sakoi Stvari se podvoljiti.

IV.

Narav za svoju lašču Hasan i Dobitak dela, a ča će od drugoga za Plaču jimat, nato največ pazi.

Milošča pak, ne onoga, čabi sebi bilo hasnovito, neg ono ča mnogim prudi, pregleda, i preštimava.

V.

Narav rado Diku, i Poštenye prijmlye.

A Milošča se Poštenye i Diku verno Bogu prikažuje.

VI.

Narav se Špota, i Sramote obava; A Milošča se veselil kad motu van stati.

VII.

Narav Lenost, i Tela Počivak lyubi: A Milošča prez Dela nemore bit, nego rado sako Delo nalpr' zame.

VIII.

Narav želyi jimat sa osebita i lipa, oduravajuč sa ka jesu mrazna, i zahitjena:

A Milošča je z-malo vridnim,

i poniznim Dugovanyem zadonelyem, kod va največem zvrhu volyna, tvrdoga i oštrog sega videčega Dobra zdencom nezahiti, nit se neobava poneukripiyena.

XIII.

Narav se čini zavoly

Dobitka, i lašče Hasni, nemore ništ zaman učinit, neg k-Mestu več, ali bolye ča, ali Hvalu, ali Milost za svoje dobre Čine zadobit se pouifra, i dabi sy Lyudi nyegove Čine, i Dare zviševali, to največ želyi.

A Milošča ništ vrimenitoga jišče, nit drugoga Dara neg samoga Boga za Plaču svoju Riči se nerastuži; ar Kinč i jimat oče, nit ništ več od se Radost svoju va Nebi, kade zemalyske potriboče neprosi, ništ nepogine, postaviya.

X.

Narav je jako lakom, i raje zame, neg dariva, lyubi lašča, i osebita.

XIV.

Narav se veselil, da jima A Milošča je lyubezlyiva, i očinska, ne prosil ništ dičise osebítoga Dugovanya, z-malim je zadovolyna, i misli, da je blaženije dat, neg zet.

XI.

Narav poteže na Stvorenaya, na lašče Meso, i Telo, na Himbenost, i mnogo Ričih trošeny.

Ali Milošča vliče k-Bogu, i na lipu Kriposti, ostaliya Stvorenaya, ubava se Svita, odurava Tela Poželenaya, Mišienyu svojemu nedah bludit, stramuje se pred Lyudih sebe čuda kazat.

XII.

Narav rado jima kakovu jemuvainsku Radost, va koj se do prisodobit. Sitosti zasliadit.

XV.

Ali Milošča želyi bit va samom Bogi obatrena, i va i

naimanye Suprotivnosti

88

88

89

velyek potuži:

Milošča Uboštvo stalno podnaša.

XVI.

Narav si se posvoja, za se govori, bijese i povadi.

A Milošča sa Bogu vraća, z-koga, kod z-početka svojega sa izahajaju.

Čagod dobroga jima, ništ si neposvoja, nit se gizdavo pose nezame, neবাদise, nit svojih Ričih bolji nit spamejniji nepreštimava, nego zi sym Čutenyem i Mištenyem, veko-večnoj se Mudrosti, i Božjemu Sudu podvrže.

Narav želyi znat Otajna, i čut mnoga nova; po vani se oče kazat, i mnoga krez lašča Čutenya dovidit. Želyi sagder znan bit, i tako činit, da ga Lyudi hvalili, i nyemu se čudili budu:

Ali Milošča se neskrbi jako za Novinu, nit za nedno valnsko Pripetenye, ar se to je neg z-jedne pokvarene Starosti zišlo, pokidob, da ništ ni novoga, nit stalnoga na Zemlyi. Uči ada Čutenya obladatai, lašče Hvale i Gizdosti se čuvati, kasu Hvale i Poštenya vridna Dela, ponizno zakrivati, od sakoga Dugovanya, i va sakoi Znanosti hasnovit Saad, tr Hvalu i Diku Božju jiskati.

Neč, dab' se sam ali svoja Dela razglasila, neg želyi, dabi Bog va syh svojih Dari bil biagoslovlyen, ki nam sa svoja, samo zarad Lyubavi dariva.

XVII.

Ova Milošča, (: od ke sam ti

tuliko govoril :) je zvrhu naturalnska Svitlost, i jedan osebuljni Božji Dar, pravo Zibranih Zlamenye, i Zalag vekovečnoga Spasenya, ka Človika od Zemalyskih na Lyubav Nebeskih podvigne, i z-telovnoga na duhovnoga preobrne.

Ča se ada Narav več potira, i oblada, tim se va nas veča ulye Milošča, i Dan od Dneva se krez novo Pohodenye nutrmyi Človik (: Duša :) na Kip Božji prepородi.

DEL LV.

Od pokvarenya Narava, i od nezrečene Moči Božje Milošče.

I.

S z.: Gospodine Bože moj, kisi me stvoril na Kip, i Spodobu tvoju, udili mi tu Milošču, kusi mi pokazal tako hasnovitu, i na Spasenye potrebnu, da obladam najgorji moj Narav, ali Naturu, mene na Grihe i Skvarenye vličeču.

Ar čutim va Telu mojem Griha Zakon, ki je Zakonu moje Duše va sem suprotivan, i ki mene kod Roba svezanoga pelya, da va mnogom Čutenyu mojemu podvolim, nit se nemotem nyega Hottenyu proti stavit, ako me neg neujača tvoja sveta Milošča va Srce moje lyubezlyivo zalyana.

II.

Potribna je tvoja Milošča, i velika Milošča, dase oblada moj Narav, kije od Početka sagdar na Zlo pripravan.

Ar krez prvoga Človika Adama je naglo upal, i krez Grih uskrunyen na se Lyudi

Kašigu ove Makule prostri, da je sam Narav, koga si ti dobro i pravo stvoril, sada nam za Grih i Krhkoču, zato naiveč, da nyegov Naklon sam sebi zapuščan, nas na Zlo, i zemalysko Dugovanye poteže.

Ar ono malo Moči, čaje još Naravu po istočnom Grihu ostalo, je neg kod jedna malyahna Jiskrica pod Pepelom podtuhnuta.

Ta Jiskrica je sama naturalnska Pamet, i Razum obstrit z-velikum Škurinum, znajuč još zlo, dobro, pravo, i krivo raziznat, akoprem je nemočan sam od sebe učinit ono, ča muse dobro vidi, ar nima več pravie, i se jistinske Svitlosti, nit Zdrauja va svojem Hottenyu.

III.

Zato je o Bog moj, da va Zapovidi tvojoj Radost nahajam polag nutrnyega Človika, znajuč, da je tvoja Zapovid dobra, pravična, i sveta, ukarajuč takaj sako Zlo, i učeč Griha se čuvati.

Z-Telom pak mojim služim Griha Zakonu, kad več Čutenye, neg Pamet poslušam. Z-toga zhaja, da dobro ottit nakanim, ali dogotovit nemorem.

Zato mnoga Dobra naipr zamem si, ali pokidob da Milošče nimam, kabi moju Krhkoču ujačala, ako mise naimanye ča suprotivnoga stane, naizad grem, i ostavim.

Zato se stane, da Put Zvršenosti spoznavam, i čabi meni činit bilo, dost svitlo vidim.

Ali z-Težinum laščega Kvara obložen, na Zvršenija se nemorem podvignut.

IV.

O kako je meni o Bože potrebna tvoja Milošča, na saki Početak, i na zvršeno sega Dobra dokoryanye.

Ar prez nye ništar nemotem učinit, sa pak motem učinit po tebi, tr' po ujačanyem tvoje Milošče.

O za jistinu nebeska Milošča, prez ke nit lašče Vridnosti, nit drugi naturalnski Dari ništar nisu vridni.

Nit Meštrije, nit Bogatstvo, nit Lipota, nit Jakost, nit Pamet, nit mudre Riči, nevalyaju pri tebi Gospodine, prez Milošče.

Ar Dari naturalnski dobrim, i zlim jesu občinski. Zibrani pak za lastoviti Dar jimaju Milošču, ali Lyubav tvoju, z-kum zazlamenovani, i nakinčeni vridni postanu, Žitka veko-večnoga.

Tako je pak na se potribna i obr' sega zvršena ova tvoja Milost, dase nit proročtvo, nit čudna Dela nit najmudrije Premišlyavanye prez nye nepoštuye.

Ali nit Vera, nit Uffanye, nit druge Kriposti nisu tebi zapretnie prez Lyubavi, i Milošče.

V.

O naiblaženija Milošča, ka va Duhu ubogoga z-Kri-poščami zabogatiš, i bogatoga z-mnogim Dobrom va Srcu poniziš.

Hodi, stupi doli k-meni,

50 51

napuni me Jutro z-tvojim neželjiš, nuŕnyi Myr jimaš, Batrenyem, da zarad velikoga tako, kad se z-nutra zapustiš, Truda, i Srca Suhote, Duša Boga naidoš, i z-nyim se moja nepogine.

Prosim te o Gospodine, dajmi nait pred Licem tvojim Milošću, sebe va moju Volyu zvršeno ar z-nyum jesam samo zadoz-pušćat, prem se Supro-volyan, ako prem sega tivnosti, Tužbe, i Murgovanya. drugoga čagod Natura moja Nasleduj mene: Jasam Put, želyi, nazadobim. Jistina, i Žitak. Prez Puta

Ako me mnoga Trapljenja nemoreš putovat, prez Jistine skušavala budu, neću se bojat nemoreš spoznat, a prez Žitka nednoga Zla, doklye z-manum nemoreš živiť.

Jasam Put, koga moraš bude tvoja Milošća. Ona je moja Jakost, i ona nasledovat, Jistina, koj moraš verovat, Žitak, koga se moraš meni Nauk i Pomoć daje.

Zvrhu syh Nepretelyov je uffat. najjačja, a zvrhu syh Mudrih, Jasam Put, po kom nečeš naimudrija. zabludit, Jistina, pokoj nečeš falit, Žitak, ki neče nigdar skončan bit.

VI. Učiteljica je Jistine, Sr-ca Svitlost, va Nevolyi Batrenye, va Žalosti Zaviće, večna Jistina, Žitak pravi, va Strahu Segurnost, Odgojiteljica Pobožnosti, i Zdenac Suz Početka. Ako na mojem Puti ostaneš, ćeš spoznat Jistinu, i Jistina će tebe oslobodit, i ćeš najiti Žitak vekovečni.

II. Ako ćeš va Žitak (: veko-Zapovid). Ako ćeš Jistinu spoznat, meni veruj. Ako ćeš zvršen biti, prodaj sa.

Tvoja ada Milošća Gospo-dine, neka me seneg potiče, i nasleduje, dase va dobrih Delih moje Naminjenje neprestanoma povekšalo bude, krez Ježuša Kristuša Sina tvojega. Amen. D E L LVI.

Da sami sebe zatajt, i Kristuša po Križu, i Trapljenyu naselidovat moramo. I.

Č.: Sinak, ča već sam sebe zapušćáš, tim već mene naha-jaš. Ako ćeš kralyevat Kakogod, kad vainskoga niš z-manum, nosi Križ z-manum.

Ar sami Križa Sluge najdu Put Blaženstva, i prave Svitlosti.

III. Č.: Gospodine Ježuše, kad je tako uzak, i pred Svitom zahitjen bil tvoj sveti Žitak, i tvoje na Svitlu Putovanye, daj da tebe, Svit oduravajuč verno nasledujem. Ar ni veći Sluga od Gospo-dina svojega, nit ni Učenik zvrhu Učitelja.

Nekase skuša, i običuje Sluga tvoj, va Žitku tvojem, ar va nyem je moje Spasenyje, i Svetost prava. IV.

Č.: Sinak, pokidob da ova znaš, i sa jesi preštal, blažen češ bit, ako sa činil budeš. Ki jima moje Zapovidi, i nye obdržava, on je, ki mene lyubit: i ja ću nyega lyubit, i ću sebe nyemu očitovat, i ću nyega posadit zmanum va Kralyestvi Otca mojega. V.

Č.: Gospodine Ježuše, kod jesi rekaj, i obečal nekase tako stane, i pri meni zgoda, da sa zadobim.

Prijel sam, prijel sam z-Ruk tvojih Križ, nosit, i nosit ćuga će do moje Smrti, kadsí miga naložil. Za jistinu Žitak dobroga Kršćenika, i dobroga Samot-nika, Križ je, ali Križ, ki va Nebo pelya. Početo je, naizad se povrnut ni slobodno, nit ostavit ni potribno. VI.

Ada hodmo skupa Bratci, njimanyi Dugovanya spoz-

Ježuš će bit z-nami! Zarad Ježuša jesmo ov Križ prijeli, zarad Ježuša va nyem ostan'mo.

Če bit naš Pomoćnik, kije naš Vezir, i ki pred nami hodi. Nut! Kraly naš pred nami putuje, ki će se za nas vojevat. Srčeno nasledujmo, Straše-

nya neka se nigdor ne ubava, budmo pripravni umriti va Boju, nit ne pošpotajmo Dike naše, dabi od Križa bizali. D E L LVII.

Da Človik nesmi bit jako turoban, kad va kakove male Griške zapade. I.

Č.: Sinak! već se meni vidi Stiplyenost, tr' Ponznost va suprotivni Dugovanya, neg velika Radost, tr' Pobožnost va srčnom Stališu. Ča te tuliko razturobi malya-hno učinyeno Dugovanye, va kom te drugi krivju, i tebe uvadjuju?

Dab još veće bilo, neb'se bil moral razturobit. Ali sada myr daj, neka mine, ni prvo, nit novatno, nit neče bit poslidnye, ako dugo živil budeš. Dost jesi jak i seguran, doklye se tebi niš Supro-tivnoga nepripeti.

Dobro takaj svituješ, i znaš drage z-Ričami ubatrit, ali kad pod Vrata tvoja dojde naglo Trapljenje, z-fali ti Tolnačtva, z-fali i Jakosti. Preštijaj tvoju nezgovornu Krhkoću, ku dostkrat va njimanyi Dugovanya spoz-

93

92

navas: Nemr' se na tvoju Hasan i Spasenye ova činu, kadagod se zgodaju.

II.

Čini kod najbolye znaš do Srca tvojega, i akote Protivnost zastigne, nedajse velyek porušit, ali kod va Mrižu zapli-

tat. Naimanye trpi sirpiyeno, kad nemoreš veselo.

Ako ča nerad čuješ, i Srdu zarad toga va sebi čutiš, obladajse, nit negovori ča nedostojnoga zarad koga bise mogli naimanyi pačiti.

Vred oče prehenyat to tvoje Zburganye, i nutmya Boleznost, čese z-prispitu Milošču nasladit.

Još živim ja /: veli Gospodin :/ ki sam pripravan tebi pomoč, i tebe več neg druga obatrit, akose va me poufraš, i mene ponizno zazival budeš.

III.

Budi bolye Volye, i na veče još Traplenye sebe pripravli.

Ni se zgublyeno, nit neče bit zaman, ako se traplyenoga, ali skušavanoga počutiš.

Človik jesi a ne Bog. Teilo, i Meso jesi, a ne Angyel.

Kakobi mogal ti seneg va jednom Stališu Kriposti zaostat, kad toga ni mogal učinit nit Angyel va Nebi, nit prvi Človik va Paradižomi?

Ja sam, ki plačuje, i stuglvajuče zi Zdraujem povišim, i Nemočnost svoju spoznavajuče na moje Božanstvo podvignem.

IV.

Sz.: Gospodine, preodičena

neka bude Rič tvoja, slaja zvrhu Meda, i medene Sathi, Ustom mojim.

Čabi ja činil, va tuliki moji Traplenya, i Teškoča, dabi me ti nebi ujačal z-tvojmii presvetimi Ričami.

Kad neg va vekovečno doidem kada Blaženstvo, ča ču se marit, ka, ali kulika jesam moral pretrpiti.

Daj semu Dobru na Konac dojti, daj srično z-ovoga Svita preminuti.

Spomenise s-mene Bog moj, i pelyai me po ravnom Puti va tvoje Kralyestvo, Amen.

DEL LVIII.

Dase nesmimo va visoka Dugovanya, i otajne Božje Sude podtiskat.

I.

G.: Sinak, nekase čuda prenat od visokoga Dugovanya, i od otajni Božji Sudov; zač naimre ovoga tako zapusti, a onoga na veliku Milost podvigne; zač takaj ovoga tuliko trapi, a onoga tako osebito poviši?

Ova jesu zvrhu se človiče Moči, nit nedna Pamet, ali Dogovor nemore popast, tr' razumit Božjega Suda.

Kad ada ovu tebi oponaulya Nepretely (: Vrag :) ali Novine želyni Lyudi, od tebe z-jiskuju, odgovori jim one Proroka Riči: Pravični jesi Gospodine, i pravičan je Sud tvoji.

I ono: Praude Gospodina jesu istinske, upraudane same va sebi.

Sudov mojih se moraš bojat, a ne zvijati, ar ji človičja Pamet

nemore popasfi.

II.

Neka takaj z-jiskovat, nit se ne prendaž od Svetac Vridnosti, ki je naimre od drugoga svetiji, ali ki je bil veči, va Kralyestvi Nebeskom.

Takova stvoru dostkrat Vade, i nehasnovita Karanya, potvrdu Človika takaj va Gizdosti, i himbenoj Diki, z-koga pak van dojdu Zavidnost, Srda velika, Odurnost, i Nepretelystvo, kad se jedan jednoga, drugi drugoga Svetca, trsi gizdavo povišit.

Takova pak otfiti znat, i prejskovat, ništ neprudiju, neg Svetcem se več oduravaju; Ar nisam Bog Nepretelytva, nego Myra, ki Myr se več va pravoi Poniznosti, neg va laščem Zvišavanju nahaja.

III.

Kygod zarad Lyubavi Volye, k-ovim ali k-onim več nagibaju, ali ta Naklon če bit več človičji, nego Božji.

Ja jesam, ki sam se Svetce stvoril, ja sam jim prikazal Milošču, ja Diku udilih.

Ja znam syh svoje Vridnosti, ja sam se pretekal z-Blagostlovom moje Nasladnosti.

Ja sam znal pred Vekom moje Lyublyene, jasam nye zibrat od Svita, nit nisu oni mene priye odibrali.

Jasam je zval krez Milošču, k-sebi vikal krez Milosrdnost; ja sam je zapelyal krez sakurjačko Skušavanye.

Ja sam je nadahnul z-dičnim Batrenyem, ja sam jim dal Stalnost, ja sam korunil nyihovu

Strpiyenost.

IV.

Ja prvoga, i poslidnyega poznam, ja se skupa z-nepre-sežnum Lyubavum prijimlyem.

Mene moraš hvalit va syh mojih Svetci, mene zvrhu sega dičit, i poštovat va sakom naše, ke jesam tako dično povišil, precodredil, i zibrat priye neg jesu oni ku naimanyu Vridnost bili učinili.

Ki ada jednoga zmed mojimi naimanyimi bude hudal, nit velikoga ne poštuje; ar sam velikoga i malyhynoga ja načinil.

Ki pak komu Svetcu ča odname, ta i meni odname, i sym drugim Svetcem va Kralyestvi Nebeskom.

Si jesu složni krez Zavez Lyubavi, jednako mislu, jednako želyu, i sy skupa jednako se lyubiju.

V.

Još pak (: čaje za čuda više :) več mene nego sebe, i neg svoje Vridnosti lyubiju.

Ar zvrhu sebe zvišeni, i lašče svoje Lyubavi oslo-bodjeni, mene samoga lyubiti želyu, va koj Lyubavi i mene uživajuč myrno i veselo počivaju.

Niš ni takovoga, kob'je moglo odvrnut ali razžalostit, pokidob, da ky jesu z-veko-večnum Jistinum napunyeni, z-Ognyem plasaju nepo-tuhnuče Jistine.

Neka ada prestanu Telovni, i blagoviti Lyudi, od Svetcev Stališa govoriti, ky neznaju drugoga, nego svoje lašče

Radošće Lyubiti. Kad jednomu pridavaju, drugomu odnamu, samo po svojem Naklonu, ne kod se rači vekovečnoj Jistini. Vi.

Va mnogom je velika Neznatnost, a najveć onih, ky malo razsvičeni redko krat koga zvršenom Duhovnom Lyubavum znadu lyubiti.

Iako nye naturaliski Naklon, i človičje Pretelystvo još k-ovim ali onim poteže, i kakogod se va Zemalyski Dugovanya nahajaju, tako i od nebeski misliju.

Ali jako daleko jesu narazan onah, ka nezvršeni misliju, tr onah, ka razsvičeni Muži po nebeskom Očitovanyu spoznavaju. VII.

Čuvajse ada Sinak, da se nebudeš va takova preveć i preskrbno podtiskal, ka jesu zvrhu tvoje Pameti. Neg va tom se najveć skrbi, i to misli, da se prem med najmanjimi va Božjem Kralyestvi budeš mogal najti.

I dabi prem kigod znal, ki je od drugoga svetiji, ali već va Kralyestvi Nebeskom, čab' mu to prudilo, ako bise zarad ovoga Spoznanya pred manum nebi ponizil, i na veću mojega Jimena Hvalu neb' se prebudil.

Za čuda zapretnije pred Bogom čini, ki Nožinu svojih Grihiv, malyahan Zbroj svojih Kriposi, i kako daleko je još od Zvršenosti Svetcev, premišlyava, neg on ki se od nyihove Velikosti, ali Malyahnosti preveć prenda. IX.

Mnogi pitaju, ki je veći va Kralyestvu Božjem, ky neznaju, otteli vridni bit, med najmanje brojeni postati.

Jeli ki velik, ali malyahan va Nebi, kade jesu sy velik, arse otte sy Sini Božji zvati, i otte za jistinu biti. Najmanji će bit na tisuć, a

Grišnik će va stov Leti umriti. Ar kad jesu pitali Učeniki, ki zmed nyih bi bil veći va Kralyestvu Nebeskom, ovakov jesu čuli Odgovor:

Ako se nepovrnete, i nebudete kako Malyahni, nečete nutr poiti va Kralyestvo Nebesko; Kigod' ada ponizi sebe, kako ovo Dite, ta je veći va Kralyestvu Nebeskom.

Joj onim, kyse nebi radi z-Malimi dobrovoljno ponizil, ar ji uska, i niska. Nebeska Vrata nete nutr' pustiti.

Joj takaj Bogatim, ky ovde svoje Veselye jimaju; Ar kad Siromahi nutr' proju va Božje Kralyestvo, oni otte vani stati narikajuči.

Veseltese Ponizni, i raduitese Ubogi, ar vaše je Kralyestvo Nebesko, ako drugače pravično živite.

D E L L I X.
Da moramo se naše Uffanye, i Zaviče va samoga Boga postaviti.

Sz.: Gospodine ča je moje Uffanye, ko va moj Žitak jimam, ali kaje moja najveća Radosť, zmed syh videčih Stvarih na Svitu?

Nili ti Gospodine Bože moj, koga Milosrdnost nima Zbroja?

Kadeje meni dobro bilo prez tebe, ali kada mije moglo zlo bit polig tebe?

Volim Siromah bit zarad tebe, neg bogat prez tebe.

Dražje čemi bit z-tobum na Zemlji prebivat, neg prez tebe Nebo uživati.

Kade jesi ti, onde je Nebo, a

kade ti nisi, onde je Smrt i paklenska Muka.

Ti jesi moja jedina Želya, i zato za tobom plakat, kričat, i tebe molit moram.

Na poslidnye va nednoga se nemorem segurno zanašat, ki bi meni va Potriboča vernije pomogal, nego vate samoga o Bog moj.

Tisl moje Uffanye, ti moje Zanašanye, ti Batritely moj, va sem naivernijti.

Sy, ka jesu svoja, jiščuju, ti Spasenyje moje, i samo Hasan moju Želyiš, i sa meni na dobro obračaš.

Ako prem mene va sakurjačko Skušavanye, zapelyaš, to se na moju Hasan odrediš, ki znaš z-jezernimi Načini tvoje Verne skušavat.

Va kom Skušavanyu tebe rauno tako lyubit, i hvalit moram, kod dabi mene z-nebeskim Batrenyem napunil.

III.

Vate ada Gospodine Bože postaulyam se moje Uffanye, i Batrenyeye: Vate mečem su moju Težinu, i Trapienyje, ar drugo je se mlahavo, i nestalno, čagod zvona tebe pogledam.

Ar mnogi Pretelyi ništ nete prudit, nit jaki Pomočniki nete moć pomoć, nit mudri Tolanč-niki nete moć mudroga Nauka dat, nit Knyige Učitelyov nete obatrit, nit drago Jimanye odkupit, nit nedno otajno Mesto, zatajat, ako ti ne pris-kočiš, nepomoreš, neujačaš, neobatritš, nenaučiš, i ne

56
57

čuvaž.

IV.

Ar sa ka štımamo, da jesu na Myr, i na Dobitak Blaženstva, prez tebe ništar nisu, nit nedne pravadne Srıće neprinašaju.

Konac ada syh Dobrot, i višina Žitka, i Dibina Govorenja jesı ti, i va te se pouffat zvrhu sega, je naıveća, Slug tvojih Radost.

Vate upiram Oči moje, vate se uffam Bog moj, Otac Milošrdnosti.

Blagoslovi, i posveti Dušu moju, z nebeskim Blagoslovom, da bude Prebivališe tvoje moju, va meni ostane, i ja va sveo, i Stolac večne Dike nyem.

tvoje: Nedaj, dabise ča va Crikvi tvoje Vridnosti nahajalo, čabi moglo Oči tvoje presvetoğa Veličanstva uredit.

Polag velikosti Dobrote tvoje, i Množine tvoje Milošrdnosti, oglejse name, i usliši Molitvu Siromaha Sluge tvojeğa, va Krajini Sinya Smrti daleko prognanoga.

Brani i obrđži Dušu Služića tvojega med tulikim Pogibelom ovoga nestalnoga Žitka, i popisane.

Z-nasledućum tvojum Milošćum, pelay me po Putu Myra va Domovinu vekovečne Svitlosti.

Konac Trete Knyige.

THOMAŠA KEMPITANSKOGA

REDA S. AUGUSTINA

od

NASLEDOVANYA KRISTUSE -

VOGA

KNYIGA IV.

od

OD PRESVETOĞA OLTARSKOĞA SAKRAMENTA.

Pobožno Nagovaranye na sveto Pričešćanye.

RIČ KRISTUŠA.

Hodte k-meni sy, ky delate, ky ste z-Težinum obložni, i ja ču vas z-lahkotiti, veli Gospodin.

Kruh, koga oču ja dati, je moje Telo za Spasenye Svita.

Zemte, i jite, ovo je moje Telo, ko se oče zavas aldovati; ovo činite na moje Spominanye.

Ki ji moje Telo, i pije Krv moju, va meni ostane, i ja va sveo, i Stolac večne Dike nyem.

Riči, ke sam ja va govorit, Duh i Žitak jesu.

DEL I.

Z-kakovum Pobožnošćum moramo Kristuša prijeti.

RIČ

Učenika.

I.

Ovo jesu Riči tvoje Spasitelij moj, vekovečna Jistina, akoprem ne jednu Dobu naipri-donešene, nit na jednom Mestu popisane.

Kad jesu ada tvoje Riči, i jistinske, želyno i verno je moram prijeti.

Tvoje jesu, i ti si je z-progovorit; ali i moje jesu takaj, ar za moje Spasenye si nye zgovaral.

Rado je prijimlyem z-Ust tvojih, da se jače zakorenu va Srce moje.

Zbujaju me nemr, zbujaju Riči tako dobre, tako sladke, i pune Lyubavi; ali me strašu

lašči Grihi mojli, i zarad nečistiće mojeğa Dušnoga Spoznanya, nemorem popast i razumit tulike Skrovnosti.

Poziva me Slast tvojih Ričih, ali Težinu mi načinya Množina Grihov mojlih.

II.

Zapovidaš, da segurono k-tebi pristupim, ako oču z-tobum Del jimat; i da Nemretelnosti primem Hranu, ako oču vekovečni zadobit Žitak, i Diku.

Hodte, veliš, k-meni sy, ky delate, i ky ste z-Težinum obložni, i ja ču vas okript.

O sladka i lyubezlyva Rič va Ušiu Grišnika, da ti Gospodin Bog moj mene jednoga ubogoga i Siromaha pozivaš, na uživanye tvojeğa presvetoga Tela.

Ali do jesam ja Gospodine, dabi smil k-tebi pristupiti?

Nut Nebesah nemoru tebe obseć, ati veliš; hodte k-meni sy.

III.

Ča zlamenuje ova tvoja nezrečena Milošća, i ovo lyubezlyvo Pozivanye.

Kako ču smit dojt ki nikarkove Dobrote nimam, zarad ke bise mogal usegurat?

Kako čute smit zapelyat pod Krov Srca mojeğa, ki jesam tuliko krat zbantoval presveto tvoje Lice.

Poštuju tebe Angyeli i Arkangyeli pred tobum na svoja Lica opadajuć drhću, i boju se Svetci, i pravićni, a ti veliš: hodte k-meni sy.

Dabi ti Gospodine toga nebi rekaj, dabi, daje Jistina, vero-

val.

I dabi ti nebi zapovidal, dabi smil pristupit?

IV.

Nut Noe jedan pravićni Človik, je Stov Let Barku gradil, da va obćinskom Svita Potopu zi svojum Domaćum Družinum ne pogine. A kako čuse ja moć jednu Uru pripravit, da Svita Stvontelya pobožno primem.

Moyzeš Čudnoviti Sluga tvoji, i tvoj osebiti Pretely, je Škrinyu, z-negnyječega Dritva načinit, i z-čistim Zlatom dal nakinčit, dabi vanyu Table Božjih Zapovid položit, a ja gnylo Stvorenye ču smit tebe, ki Zapovidi van daješ, i Žitak daruješ, tako lahko prijeti?

Salomon najmudrijjij Kralj izraelski, je plemenitu Crikvu sedam Let tvojemu presvetomu Jimenu na Hvalu i Diku gradil:

I osam Dan je Svetak Crikve posvećena svećeval; Tisuć myrovni Aldov je offroval, i Škrinyu Myra Božjega je jaćuč, trumbitajuć, tr' Salamijajuć va sebi odredjeno Mesto dićno postavil.

A ja nesrićan, i naiubožijij Človik, kako ču te va moju Hižu nufr pelyat, ki kumaj pol Ure znam pobožno odbavit, i o dabi neg jednuć te pol Ure vridno, i dostojno odvršil.

V.

O moj Bože, kuliko jesu oni skrbili učinit, dabi se tebi sviknuli!

Joj kako malo je, ča ja činim, kako kratak Čas potrošim, kad se k-Pričešćanyu pripravlyam?

Malo kada se moje Mišljenje na svojoj Cihari od Duha skupa pravim, malo kada sam svetoga nadahnut; učil je od sega Pameći bludjenja oslo- bodjen.

I zaisto pred tvojim presvetim Licem nedna bi meni nebi morala naipr' dojt, nedo- stojna Misal, nedno mene zadovoljyt Stvorenye; Ar neču Angyela, neg syh Angyelov Gospodina k-sebi na Stan prijeti.

VI.
Daleko jesu vindar narazan, Škrinya Myra Božjega, zi simi svojimi Ostanke, tr' tvoje naiči- stije Telo zi simi svojimi Kripo- šćami. Narazan ony po staroj Praudi odredjeni Offri, ky su bili sega Pridučega neg jedan Škur Siny, i plitvo Zlamenye, tr' pravi tvojega Tela Offer, va kom jesu se si stari Offri i Aldi na Vlas spuniti.

VII.
Zač ada ja onde, kade jesi ti zoči od goruče Lyubavi podi- žgan več ne plasam?

Zač se skrbnije nepri- praulyam na tvojega presve- toga Tela prijimiyenye kad jesu ony nigdašnyi sveti Patriarke, i Proroki, Kraly, i Hercegi, zi sym Lyuctvom tuliku Pobož- nost, tuliku Želyu va Božjoj Službi jimali.

VIII.
Tancaj je naipobožniji Kraly David, zi se Moći pred Škrinyum Božjum opominajuč Dobročinyenya starim nigda Otcem prikazana, načinit je dal sakurjačke Fele Jigre, i Orgule, jačke je van dal, i jačit zapovidal z-Veselyem. Jačil je i sam dostkrat jigrajuč

IX
Bižu mnogi na osebita Mesta pohodit Ostanke Svetcev tr' Svetic, čudiju se nad Činih nyihovimi, čujuč nyihova čudnovita Dela, Crikav velike i plemenite Graje pregledaju, i va Svili i Zlati obvičo Košče kušuju.

I nut ov ti jesi ovdi pred manum zoči na Oltaru Bog moj, Svetac syh Svetcev, Stvoritely syh Stvarih, i Gospodin Angyelski.

Dostkrat takova želyu vidit Lyudi, i z-veiklum Lakom- noščum Novine, i nigdar neznaná jiščeju, ali malyahnu jimaju od toga Hasan, a naimre kad se za takova, prez pravoga za Grihe Pokajanya, dogovaraju.

Ovde pak va Oltarskom Sakramentu vas jesi zoči, Bog moj, i Človik Kristuš Jezuš.

Kade i obilnyi pridučega Spasenya Saad dobivamo, kadagod tebe vridno, i pobo- žno prijimiyemo.

Navo nas pak nedna Sala, nit Novine Želya, nit Nakloni Tela negiblyu, neg nas samo

čvrsta Vera, pobožno Uffanye,
i verna Lyubav priganya.

X.

O nevideči Stvoritely Svita
Bog, kako čudno činiš z-nami,
kako ugodno i milostivno
odrediš z-tvojimi Zibranimi,
kym se samoga sebe va
Sakramentu, dabi te prijmali,
ponujaš.

Ar ovo je zvrhu se naše
Pameti, ovo pobožnih Lyudih
Srca za-sobum viče, i se nyl-
hove Naklone želyno podiže.
Ar ony pravi tvojji Verni, ky
vas svoj Žitak pobolžat želyu,
z-ovoga naivridnijega Sakra-
menta, veliku Pobožnosti
Milošču, i Kriposti Lyubav, ču-
da krat zadobiju.

Xi.

O čudnovita i zakrita Mi -
lost svetoga Sakramenta ku
spoznavaju samo pravi Kristu
sa Verni, a neverni, i z-Grihi ob-
ložni nemoru spoznati.

Va ovom Sakramentu nam
se daje Duhovna Milošča, po-
novi se va Duši Kripost zgub-
lyena, i krez Grih umrazena
naizad se povrne Lipota.

Tuilka je kadagod ova
Milošča, da zarad obilya nam
dane Pobožnosti, ne samo
Duša, nego i gingavo Telo za
čuda veću Moć i Jakost va
sebi počuti.

XII.

Škoda je vindar velika, i
Žalosti vridno Dugovanye, da
jesmo tako mlačni, i leni, i
dase z-večim Zelenyem nepri-
praulyamo na prijimlyenye
Kristuša, va kom Jesu se Vrid-
nosti, i jedino Uffanye, syh ky

se zveličit otte postavno.

Ar on je Posvečenyenye naše,
tr odkuplyenye, on syh Put-
nikov Batrenye, i syh svetcev
vekovečno Uživanye.

I ako je zato boleznno, da
niki tako malo ovu hasnovitu
Skrovnost preštímavaju, ka
Nebo razveseli, i vas Svit
obdržava.

Ah Slipota i Tvrdochornost
Srca človičjega, na tako
nezrečen Dar byloe nepazit, i
zarad sakidanyega Uživanya,
za nyega ništar nehajat.

XIII.

Ar dabi se ov naisvetiji
Sakramenat neg va jednom
Mestu odlisžaval, i samo od
jednoga na Svitlu Duhovnoga,
ča štimaš; z-kakovom želyum
bi hlepili Lyudi na takovo
Mesto, i k-takovomu Božjemu
Duhovnomu, dabi neg mogli
vidit Božje Skrovnosti odslu-
žavat.

A sada mnogi Jesu postali
Mašniki i va mnogi Mesti se
aiduje Kristuš, da i zato veću
spoznamo Lyubav Božju
suproti Človika, čaje već ovo
sveto Aldovanye i Pričščanye
po sem svitlu rašireno.

Hvala tebi budi i Dika o dobri
Jezuše, Pastir vekovečni, ki
sise dostojal na Siromahe, i
prognane, z-tvojim predragim
Telom, i Krvjum nahriniti, i na
uživanye ovih Skrovnostih
z-laščim tvojim Dogovorom
takaj pozvat, ovako govo-
reči: Hodte k-meni sy, ky

delate, i ky ste z-Težinum
obložni, i ja ču vas okripit.

D E L II.

Dase velika Dobrota i Lyubav
Božja va ovom Sakramentu
Človiku skaže.

RIČ UČENIKA.

I.

Va tvojoj Dobroti, i velikoj
tvojoj Milosrdnosti se pouifajuč
Gospodine približavam se
betežan k-Vračitelyu, i Odku-
pitelyu, gladan, i žajan
k-Zdencu Žitka, Siromah,
k-nebeskomu Kralyu, Sluga
Gospodinu, Stvorenye k-Stvo-
ritelyu, turoban i žalostan
k-mojemu dobromu i sladkomu
Batritelyu.

Ali odaklye to meni, da ti
prihajaš, k-meni? do sam ja, da
sam sebe meni darivaš?

Kakose smi Grišnik pred
tobum pokazat, a ti kakose
dostojš Grišniku dojtji?

Ti poznaš Slugu tvojega, i
znaš da ništ dobra na sebi
nima, zarad koga bi mu ovo
učinil.

Valujem ada moju Nevridnost,
spoznavam tvoju Dobrotu,
dičim Dobrovolynost, i hvalim ti
na tvojoj prevelikoj Lyubavi.

Zarad tebe samoga takaj to
činiš, ne zarad moje Vridnosti;
da tvoju Dobrotu byloe
spoznam, i dase tvoja Lyubav
meni već ponudi, a Ponzinnost
zvršenije va meni zakoreni.

Kad se ada tebi to vidi, i tisi
tako činit zapovidal, i meni se
dopada tvoje Dostojanye, i bar
bi nebi bila Zloča moja proti-
vna.

II.

O najslaj, i naidobrotivniji
Jezuše! kuliku Pobožnost,

kuliku Zahvalnost, kuliku
Hvalu, i Poštenye jesam ja tebi
dužan, za prijimlyenye tvojega
presvetoga Tela, koga Vridnosti
nedan Človik nemore zadosta
razložit?

Ali čaču si mislit pri ovom
Pričščanyu, va pristuplyenyu
k-mojemu Gospodinu, koga
nemorem vridno poštovat, a
vindar pobožno želyim prijeti!

Čačusi mislit byloyega, i
hasnovitijega, nego da sebe
pred tobum vaš ponizim, i da
tvoju neskončanu Dobrotu
zvrhu sebe povišim.

Hvalim te Bog moj, i oču te
hvaleč zviševat na Veke.
Zanemr mečem sebe, i podla-
žem se tebi va Dibinu moje
Nevridnosti.

Ovo ti Sveiac syh Svetcev, a
ja Smrad Grihov.

Ovo ti se k-meni prigiblyeš,
ki nisam vridan vate pogledati.

Ovo ti prihajaš k-meni, ti
očeš z-manum biti, ti mene
pozivaš na tvoju Goščinu.

Ti očeš meni dat Nebeski
Jiliš, i Kruh Angyelsky, da
blagujem; ne drugoga zaisto,
nego sebe. Kruh živi, ki lesi
z-Nebes doji dosal, i daješ
Žitak Svitu.

IV.

Nut odkud Lyubav izhaja,
kakova Vridnost se skažuje! O
kuliku Zahvalnost, kuliku Hvalu
jesmo mi tebi za sa ova dužni?

O kako jesi ti hasnovito
misli, kad si ovo tako odredil;
kakoj sladka, i vesela Goščina,
kad si se nam za Jiliš daroval.
O kakoje čudnovito tvoje

102

103

Činyenye Gospodine! Kako zmožna tvoja Kripost, kako nehinyeča tvoja Jistina. Ar rekal jest, i su se sa učinila; i to seje Učinilo, ča jest sam zapovidal.

V. Čudno, Vere vidno, i zvrhu se človičje Pameći zvišeno Dugovanye je to, da se ti Gospodin Bog moj, pravi Bog, i Človik, va jednom malyahnom Kruha i Vina Kipu cel nahajaš, i da tebe nedan, kite uživa, nemore strošiti.

Ti Gospodin, sega Stvorenya, ki ništar nepotribuješ, otiš si kroz tvoj Sakramenat va nami prebivat.

Obdržī Srce i Telo moje čisto, da z-veselim, i z-neu-skrumyeniim Dušnom Spoz-nanyem budem mogal ove tvoje Skrovnosti večkrat odslu-žavat, i na moje vekovečno Spasenyje prijimat, ke jest ti na tvoju Diku, i na večno Spo-minanye činit odredil, i zapo-vidal.

Vi. Veselise Duša moja, i Hvalu davaj Bogu za tako plemenit Dar, i za tako osebito Batrenye, koje tebi va ovoj suznoj Dolini ostavit.

Ar kuliko krat ovu Skrovnost premišlyavaš, i Kristuša Telo prijimlyeš, tuliko krat Odkup-lyenya tvoje Delo činiš, i Del syh Kristuša Vridnosti dobivaš.

Ar Lyubav Kristuša se nigdar nepomanyka, i Množina nye-gove Milosrdnosti nima nigdar Konca.

Zato navo pripravlyajuč

moraš se sagdar na Duši pono-vit, i ovu veliku tvoje Spas-enya Skrovnost dobro presudit.

Tako veliko, tako novo, tako veselo se tebi mora vidit, kad Mašu šteš, ali poslušaš, kod dabi on isti Dan stopr Kristuša va Utrobu Dvice stupeč, človikom postat bil, ali, kod dabi na Križu viseč, za Spasenyje Lyudih, stopr trpil i umiral.

D E L III.
Daje hasnovito večkrat se pričesčat.

RIČ UČENIKA.

I.

Nuť ovo ja grem, i prihajam, k-tebi Gospodine, dami po tvojem Daru dobro bude, i da okripien postanem va tvojoj svetoj Goščini, ku jest pripravil va Sladkoći tvojoj meni Siro-mahu o Bože!

Nuť ovo va tebi je se čagod želyit morem, i se čagod je meni želyit potribno; Tisi moje Spasenyje, i Odkuplyenye, ti Jakost moja, i se moje Uffanye, ti jedina Lipota, i sa Dika moja.

Razveselj, ada denas Dušu Sluge tvoje, ar k tebi o Gospodine Ježuše sam Dušu moju podvignul.

Želyim te sada pobožno i ponizno prijeti, želyim te va Stan moj zapelyati, da vridan budem zi Zacheušom od tebe blagoslovyen, i med Sine Abrahamove brojen postati.

Duša moja želyi Telo tvoje, Srce moje z-tobum se z-je-dinati oće.

II.

Darujse ti meni, i dost mi je, ar prez tebe nedno nevalya

Batrenye.

Prez teb e nemorem bit, i prez tvoje Pohodenya nemorem živit.

I zato mije potribno mnogo krat k-tebi pristupit, i tebe za lik mojega Spasenyja prijeti, da morebit na Puti ne sjalim, prez Bražna i Hrane Nebeske.

Ar ovako jest ti naimilostivniji Ježuše Lyuctvu prodikujuč, i sakurjačke Betege vračeč, nigda govori; neču li gladnih puščat, va svoj Stan, da morebit na Puti nepoginu.

Učini ada i z-manum tako

sad ki sise na Batrenye tvojih Vernih va Sakramentu ostavit.

Ar tisi sladka Duše Hrana, i ki tebe vridno prijimal bude, će vridan bit Dike vekovečne, i oće nyu pojerbat.

Potribno je nemr meni, ki tako čudakrat upadem, tako zasitit.

vred se z-lenim, i z-falyujem, dase kroz sakidanye Molitve, kroz gustokrat učinenu svetu Spovid, i kroz presvetoga Tela tvoje Prijimlyenye ponovim, učistim, i važgem, da morebit duglye odalyajuč, od dobroga i svetoga neodstupim.

III.

Ar Cutenya Človika na jesu hitra, od svoje Mladosti, ako Lik Božji nepomote, Človik na gorja upade.

Odvrne nas ada sveto Priče-ščanye od sega zla, i va Dobrom ujača.

Ar ako sam sada tuliko puti len bar se pričesčam, služim, čab se godalo, vračtva neprijmal, i

Pomoći nebi jiskal?

I ako prem nisam saki Dan priličan, nit na Maše služenyje dobro pripravam, skrbit ču se vindat, da kad tomu Čas bude, ovu Skrovnost primem, i da tulike Milošče vridan postanem.

Ar ovo je jedno, i najprvije verne Duše Batrenye,

doklyegod se zvona tebe va umrečem Telu zadržā, da z-Boga se nepozabeč, nyega, kod svojega naidražjega večkrat z-čistim Želenyem va Srce svoje vridno prime.

IV.

O čudnovito okolo nas tvoje Lyubavi Dostojanye, dase ti Gospodin Bog, Stvoritelj, i Uži- tebe vridno prijimal bude, će vridan bit Dike vekovečne, i oće nyu pojerbat.

Potribno je nemr meni, ki tako čudakrat upadem, vred se z-lenim, i z-falyujem, dase kroz sakidanye Molitve, kroz gustokrat učinenu svetu Spovid, i kroz presvetoga Tela tvoje Prijimlyenye ponovim, učistim, i važgem, da morebit duglye odalyajuč, od dobroga i svetoga neodstupim.

Ar Cutenya Človika na jesu hitra, od svoje Mladosti, ako Lik Božji nepomote, Človik na gorja upade.

Odvrne nas ada sveto Priče-ščanye od sega zla, i va Dobrom ujača.

Ar ako sam sada tuliko puti len bar se pričesčam, služim, čab se godalo, vračtva neprijmal, i

104

105

na Lipotu tvojege Jimena dojtí,
koga Mudrost nima Broja.

DEL IV.

Da se mnoga Dobra daju,
pobožno se pričesčalučim.
RIČ UČENIKA.

O, Gospodine Bože moj! raztalim, i od Lyubavi razlyem, preteci Slugu tvojege krez Bla- i dase na ničije drugo Batrenye goslov tvoje Nasladnosti, da več nigdar neugledam. k-tvojemu preodičenomu Ar ovo je naiplemenitij, i Sakramentu budem mogal naivridniji Sakramenat, Duše i vidno, i pobožno pristupiti. Tela Zdrauje, se duhovne

Zbudi Srce moje za sobum, i Nevolje vračtvo; va kom se od preteškoga Sna mene oslo- Grihi moji z-vraču, Nakloni i bodi. Pohodime va Spasitelyu Hottenya zatišiju, Skušavanya tvojem, da va Duhu budem obladaju, ali pomanykaju. mogal ukusit tvoju Sladkoču, Milošča se meni va Srce obily- ka je va ovom Sakramentu kod nija ulye, začeta Kripost se va va jednom Zdencu otajno meni spori, Vera učvrstine, zakrita. Uffanye ujača, i Lyubav za

Rasviti takaj Oči moje na čuda goručija, i veča postane. pregledanye tulike Skrovnosti, i ili. Ar mnoga Dobra jesi udili, i da nyu nedvoječ veroval sada još večkrat diliš va budem, mene ujačaj.

Ar ovo je tvoje Činyenye, ne Sakramentu, lyubiyenim tvojim, človičja Moč: tvoja sveta ki tebe pobožno primilyu Bog Uredba, a ne človičje Domi- moj Duše moje Zaviče, se šlenye. človičje Nevolje Zdrauje, i

Ar nigdor nemore sam od jedino moje Veselye. sebe ovoga popast, niti Ar mnogo jim Batrenye razumit, čaje i zvrhu se suprot sakurjačkomu Traplenyu Angyeliske Pameti i Razuma prikažeš, i z-Dibine, lašče zvišeno. Nevridnosti na Uffanye tvoje

Čaču ada ja Grišnik Obrambe nye gori podvigneš, nevridan, Zemiya i Pepel, od z-novu Miloščum nye na nutri tako svete Otajnosti zvidit okripiš, i rasvitiš, da ki pryie moč, ali razumit? puni Straha i prez se Pobo-

žnosti pred Pričeščanyem biše, ili. Gospodine z-pravičnim potlye z-ovim nebeskim jilom i Srce, z-pravum Čvrstum Pilom okriplyeni na bolye se Verum, i polag tvoje Zapovidi, preobrmuti nahajaju.

k-tebi se pun Uffanya pribil- Ča, zato z-tvojmí Zibranimi žavam, i zaisto verujem, da mudro činiš, da za jistinu jesi ti ovde zoči va ovom spoznaju, strplyeno zvidiju, Sakramentu Bog i Človik. kuliku Krhoču i Nevolyu va

sebi jimalu, i ča dobra i Milošče od tebe dobivaju.

Ar sami zi sebe Jesu mrzli, tvrdi, i nepobožni; A po tebi srčeni, hitri i pobožni bit vridni postanu.

Ar ki dojde kada k-Zdencu Sladkoče, dabi ča to Slasti odaniye neodnesal?

Ali ki stoji kada polag veli- koga Ognya, tr' od nyega naimanye Vručine nepočuti?

A tisi Zdenac se jednako puñ, ki se na se Strani razlyi- vaš, Ogary neprestanoma goruči, i nigdar nedogoruči, IV.

Zato ako meni ni dopuščano z-vadit z-Dibine Zdenca, nit se do Sitosti napit, pritisnut oču vindar Usta moja, na Šurlu nebeske Civi, da naimanye jednu malyahnu Kaplyicu ulovim, na ugasenye moje nezrečene Žaje dase vas neposušim.

I, akoprem još sada vas Nebeski, i tako goruč kod Kerubini tr Serafini nemorem bit, trsit čuse vindar pobožno Živit, i Srce moje pripravit, da neg naimanyi Božjega Ognya Plamen, krez ponizno prijim- lyenye ovoga obživujučega Sakramenta obdržim.

Čagod pak meni manyka, dobri Jezuse, naisvetiji moj Odkupitely, ti zame dobro- volyno i milostivno nadomesti, ki sise dostojal se k-tebi pozvati, govoreči: Hodite k-meni sy ky delate, i ky ste z-Težinum obložni, i ja vas oču okripit. V.

Ja nemr delam z-Potom Lica

mojega, Boleznost me trapi Srca, Grihi me pritiskaju, Skušavanya mi Nemyr nači- nyaju, Hottenya me va mnogo Zlo zapličeju, i niga ki bi pomogal, niga kib' me oslo- bodil, i ozdravil, nego ti Gospo- dine Bože Spasitely moj, komu sebe i sa moja izručam, da me čuvaš, i va Žitak vekovečni zapelyaš.

Zamime za Hvalu i Diku tvojege Jimena, ki si meni Telo tvoje i Krv na Jiliš, tr Piliš pripravil.

Daruj o Gospodine, Bog Spa- senya mojega, da ča večkrat tvoju Skrovnost prijimal budem, tim pobožniji, i svetiji postanem. DEL V.

Od Vridnosti Sakramenta i Duhovnoga Stališa. RIČ LYUBLYENOGA.

I.

Dabi jimal Angyelisku Čistoču, i svetoga Jivana Krsitelya Svetost; još ne bi bil vridan ov Sakramenat prijeti, ali z-nyim zahajati.

Ar ne zasluži toga nedna človičja Vridnost, da Človik posveiti, i zahaja z-Kristuša Sakramentom, i da za Jiliš prijimlye Hranu Angyelisku.

O nezrečena Skrovnost i velika Vridnost Mašnikov; kym je dano, ča Angyelom ni dopu- ščano.

Ar sami Mašniki, pravo po Uredbi Crikve posvečeni Oblast jimaju Mašu služit, i Telo Kris- tuša preposvetiti.

Mašnik je nemr Sluga Božji, uživajuč Rič Božju, polag Zapovidi, i Božje Uredbe, ali Bog je vindar onde prvi

107

106

Početak, i nevideći Činitely, komu je se ča oče, podložno, i čisto suprotivna sebi od drugih se ča zapovi poslušno.

ii.

Već ada verovat moraš Bogu Semogućemu, va ovom preodličnom Sakramentu, nego svojemju Čutenyu, ali kakovomu vainskomu Zlamenyu.

I zato zi Strahom i z-Poštenyem je potrežno k-ovomu Delu pristupiti.

Pazi nase, i dobro preštimalj, kakova seje tebi Služba prigidala, krez Ruk Biskupski nate položene.

Ovo, Mašnik jesi postal, i na Maše Službenye posvećen, kod Čas prinaša, Bogu Aldov ofruješ, i samoga sebe nepošpotaš.

Nisi z-lahkotil svojega Brimena, neg si dužan za čuda svetije Jur živiti, i na veću Zvršenost Svetosti stupiti.

Mašnik mora bit zi simi Kriposćami nakinčen, i mora drugim Peldu dobrega Žitka davat.

Nesmi bludit po občinski ovoga Svita Puti, nit nesmi z-kakovimi zahitjenimi Lyudih zahajat, nego z-Angyeli va Nebi, ali z-drugimi zvršenimi Muži na Zemlyi.

iii.

Mašnik va svetoj Prateži opravan, Namestnik je Kristuša, da Boga zase, i zase Lyuctvo pobožno i ponizno moli.

Ar jima pred sobum i za sobum Križa Kristuševoga Zlamenye, na nyegove Muke Spominanye; Pred sobum na Mašnoj Prateži nosi, dase na Kristuševe Sledje Marlyivo ogleđa, i nye želyno, i hitro nasleduje.

Za sobum je takaj, da sa čisto suprotivna sebi od drugih zaudana, dobrovoljno zarad Boga podnaša.

Pred sobum Križ nosi, da lašče Grihe oplače; Za sobum da i lyucke Grihe pomilujuć obžaluje, i sebe za Srednika med Bogom tr Grišnikom postavi.

Kad Mašnik služi, Boga poštuje, Angyele razveseli, Crikvu povišuje, Živim pomore, Mrtvim Pokoj datuje, i sebe sega mogućega Dobra, Delnika postavi.

DEL VI.
Pitanye, kako se moramo spraviti pred Priščanyem.

RIČ UČENIKA.

i.
Kad tvoju Vridnost Gospodine, i moju Nevridnost preštimalam, jako se strašim, i sam va sebi pošpotan ostanem.

Ar ako k-Oltaru nepristupim, Žitka se obavam, a akose nevridan podtiskal budem, tebe zbantujem.

Čaču ada činit, Bog moj, Pomočnik moj, i va syh Teš-

ii.

Ti me nauči pravi Put: pri-epoloži meni kratku kakovu Pobožnost, kase z-jedina zi svetim Pričeščanyem.

Ar hasnovito mi je znat, kako naimre pobožno, i ponizno jesam dužan Srce moje pripraviti, na uživanye tvojeja Sakramenta, ali takaj na odsluživanye tako velikoga i Božanskoga Aldovanya.

DEL VII.

Od Spitavanya laščega

Dušnoga Spoznanya, i od Obečanya pobolžanyja Žitka.

RIČ LYUBLYENOGA.

i.

Zvrhu sega z-nalvećum Srca poniznoščum moleć, pun Vere, i Uffanyja neg zatađ Božje Dike mora božji Mašnik k-ovomu Sakramentu pristupiti. Mašu služit, zahajat, i prijet ov isti Sakramenat.

Marlyivo spitađaj tvoje Dušno Spoznanye, i čaje moguće krez pravo Pokalanye, i poniznu Spovid usnaži, i usvitlaj, tako da ništ Težine nebudeš imat, ali znal, ka bite na nutri grizla, i od prestupenya odvračala.

Se tvoje Grihe zajedno oduravaj, a sakidanyu tvoju Zloču saku naše obtuži, i oplači. I ako Vrime dopusti, Bogu se va Otajnosti Srca tvojeja spovi, sega tvojeja Hottenya Nevolje.

ii.

Zdihavaj, i kajaj se, da si još tako mesnat i svicki, tako malo z-traplyen, tako pun nedostoj-

noga Poželenya.

iii.

Tako siobodan va tvojih vainskih Čutenya, i zapleten va mnogih himbenih Vidjenya.

Tako hitr na vainska, a tako len na nutrnaya.

Tako lahak na Smih i Zloču, tako težak i tvrd na Plač i Pokoru.

Tako rado nova poslušaj, i lipa pogleđaš, a tako teško ponizna i zahitjena objamiš.

Jako želyš mnoga jimat a zručavajuć.

malo dat, još raje zadržiš ča jimaš.

Jako jesi va Ričah siobodan, a va Zamučanyu jako nezdr-žan.

Jako jesi čemeřan va tvojem Držanyu i jako nemiran va tvojem Činyenyu.

Za Jilo tr Pilo se preveć skrbiš, a na Rič Božju ugluh-neš.

Tako hitro na Pokoj šetuješ, a na Delo se leno staješ.

Tako rado virostuješ z-bog mar kakove Šale, a kad bi bilo potrežno va Bogomolyi virostovat, zaspan jesi jako.

Kumaj Konca čekaš, i dostkrat se va Molitvi pobludiš.

Tako nemarno sakidanyu Bogomolyu odvrliš, tako nesičeno služiš, i tako se prez se Pobožnosti dostkrat pričestiš.

Vred se rasrdiš, i lahko se drugomu zamiriš.

Tako vred drugoga presudiš, i tako presujenoga oštro ukaraš.

Va Srici jesi jako vesel, a va Nesrići mlahav i jako turoban.

Mnoga Dobra si naipr zameš, a malo dovršiš.

Kada se ove, i druge tvoje Griške, lašču Kirkoču spoznavajuć, valuješ, i oplačeš, čvrsto obečaj tvoj Žitak pobol-žati, i na bolye preobrnuti.

Pak sebe, i su tvoju Volyu zapuščajuć, oftruj se na Hvalu i Diku mojeja Jlimena, jedan i gorući Offer na Oltaru Srca

meni prikazajuć, Dušu naimre, i Telo tvoje meni verno zručavajuć.

Da i tako budeš mogal na
Aldovanye Božjega Offra
vridno pristupiti, i Skrovnost
Tela mojega hasnovito prijeti.

IV.

Ar ni vridnijega nit zado-
volnijega, na očiščenyie
Grihov, Aldovanya, neg je ono,
kad sam sebe čisto, i zvršeno
z-Telom Kristuša pri Maši tr
Pričeščanyem Bogu aiduješ.

Ako učini Človik, ča mu je
moguče, i akose pravo pokaje,
kadagod za Oproščenyie tr
Milošču k-meni pristupi: Živim

la, veli Gospodin, ki neču Smrti
Grišnika, nego več, dase
spokori, i da živi. Ar se z-nye-
govi Grihov neču več

spomenut, nego sa te mu bit
oproščena.

D E L VIII.

Od Kristuševoga na Križu
Aldovanya, i kako se moramo
va Božju Volju preporučit.

RIČ LYUBLYENOGA .

Kako jesam ja sebe z-raspe-
timi na Križu Rukami gol, za
Grihe tvoje Bogu Otcu

samohod offroval, tako, da ništ
ni va meni ostalo, ča nebi bilo
za Offr utišenya Božje Srde
preporučeno.

Tako moraš i ti samoga se-
be meni dobrovolyno za čisti, i
svet Aldov saki Dan pri Maši zi
sum tvojum Močum i Hotte-
nyem ča zvršenije moreš,
aldovati.

Ča več od tebe prosim,
nego dase meni va sem
podvolyiš?

Čagod zvona sebe daješ,
zato čuda nemarim, ar ne

jiščem tvojegava Davanya, nego
tebe.

II.

Kod bi ti nebi bil zadovolyan
dab' sa jimal, zvona mene,
tako se i meni nevidi čagod
daš zvona sebe.

Offruj se ti meni, i daj se
segava za Boga, i oče bit
zapretno Aldovanye.

Nut ja sam se vas Otcu
mojemu offroval, dal sam takaj
Telo, i su Krv moju na
Hranu, da vas budem tvoji, i
da ti moj ostanješ.

Ako pak sam sobum budeš
zadovolyan, nit se va moju
Volju samohod nezručiš, ni
zvršeno Aldovanye, nit neće
bit med nami prava Sloščina.

Sa ada Dela tvoja mora
preteč jedno dobrovolyno
samoga sebe va Ruke Božje
Izručanye, ako kaniš Slobod-
ščinu, i Milost zadobit.

I zato se tako malo rasvi-
čeni i na nutri slobodni naide,
ar sami sebe va sem
zapuščat, još neznaju.

Ar stalyan je ov moj Spro-
govor: Ako ki sega nezavrže,
nemore bit moj Učenik. Ti ada,
ako želyiš bit moj Učenik,
preporučise meni zi sim tvojim
Hottenyem.

D E L IX.

Da moramo sebe, i sa naša
Bogu offroval, i za seh molit.

RIČ UČENIKA.

I.

Gospodine sa jesu tvoja, ka
jesu na Nebi, i na Zemlyi.
Želyim se tebi samohod
offroval, i tvoj na Veke ostat.
Gospodine z-pravičnim

Вотра утешенье lyubav

Srcem sebe tebi danas ofru- oprosti Grihe moje, zarad jem, za vekovecnoga Slugu, presvetoga Jlmena tvojega, i na Sluzbu, i na Aldov tvoje zveliči Dušu moju, ku jesi vekovečne Hvale, i Dike.

Primi me z-ovim svetim odkupil. tvojega predragoga Tela Aldovanyem, ko tebi na zochi syh Milosrdnost, va tvoje Ruke se Angyelov, ovde otaino prig dajem. stojećih, ofrujem: da bude Čini z-manum polag Dob- meni i semu Lyuctvu na Spa-rote ofte, ne polag moje Čemernosti, i Grihote.

IV.

Gospodine, ofrujem ti se Grihe i Zloče moje, ke jesam pred tobum i pred Angyeli malyahna, i nezvršena, da je tvojmii učinil, da Dneva va ti popraviš, i posvetiš, daje kom jesam grišit počel, če do polyubiš, i za vridno primeš, i sedašnye Ure, na dostoinom sagdar na boiye priganyaš, tr' tvojem Oltaru. Da ti sa mene lenoga i nevriddnoga zajedno važgeš, i popališ Človičca na blažen, i z-Ognyem tvoje Lyubavi, i da prehvalyen Konac zapelyaš.

V.

z-brisaš se Grihov mojih Makule, i moje Dušno Spoz- nanye od sega krivo Činyenya osnažiš: i dajmi naizad Milost tvojou, ku jesam grišeč pogubil, sa do Konca meni oproš- čavajuč, i na mirovni Kušac mene milostivno prijmlyejuč. Lyubavi tvoje dobro činili.

III.

Ča morem činit za Grihe moje, nego da nye ponizno valujuč, i oplakajuč tvoju Milosrdnost neprestanoma zazivam? Prosim te, usliši me milo- stivno ovde, kade stojim pred tobum Bog moj. Sy moji Grihi meni največ tebi nezrečenu veselí odvr- mrzu, neču jih već nigdar šiju.

VI.

učiniti, nego zanye se kajem, i oču se kajati, doklye živil budem, pripravan Pokoru Molitve, i Alde Utolenya zane činiti, i tebi zadosta učiniti. Oprosti meni o Bog moj vali, i uvredili, razturobili, ali

Ar kad se kygod na sveto Pri- češčanye pripravlju, za čuda gorje Vraga Skušavanye poču- tiju.

Ov čemerni Duh (: kod pri Jobi pisano stoji :) doide med Sine Božje, da nye z-na- vadnum svojum Zločum zbludi, ali presvičene jako prestraši, da nyihov Naklon zmanyka, ali Veru suprotvojujuč odname. Akobi morebit Pričeščanye ostavili, ali dost leno k-nyemu pristupili.

Ali ništ nam se ni potribno marit za Zloču, Hamišiju, i druga nedostojna nyegova Vidjenya, akoprem jesu kako mrazna, i strašlyiva, neg mu moramo sa, kod jednomu Lašču, i Tepcu naizad opona- šat.

Hudať, i smijat mu se moramo Siromahu, nit nesmimo zavoly nyegovoga Pobadanya, Spo- tanya, i Zburganya svetoga ostaviti Pričeščanya.

III.

Dostkrat nas takaj zadržá prevelika Skrb, da nismo dostojno pobožni, i Strahniki, kako čemo se spovidat?

Učini onda polag mudroga Nauka, tr' zanemr vzi Strah, i zbludjenu Misal tvoju, ar ova Milost Božju zabrani, i Pobo- žnost Srca pokvari.

Zarad jedno malo Zburganya ali kakove Težine svetoga neostavijal Pričeščanya, nego pojse pryje spovidat, i se Zbantovanye drugim rado oprosti.

Ako jesi pak ti koga zban- toval, prosí ponizno za Oproš- čenye, i Bog četi rado oprostit.

pohudali, ali meni kakovu Škodu i Težinu zaudali.

I za oneh takaj seh čisto, ke jesam ja, kada ražalostil, zmutil, Težinu činil, i spačil z- Ričami ali z-Činyenyem, znajuč ali neznajuč, da nam sym skupa Grihe naše oprostiš, i sa ka smo jedan drugomu učinili, Zbantovanya.

Odnami Gospodine od Src naših su Sumlyu, Srdnu, i Vadu, i se ono ča bi moglo Lyubav uredit i Bližnyyega Pretelystvo zbantovat.

Smilujse smiluj Gospodine, Milosrdnost tvoju prosečim, daj Milošču Potribnim, i daj nam tako živiti, da vridni budemo Milost tvoju uživati, i da va Žitak vekovečni zaidemo. Amen.

DEL X.

Da nesmimo svetoga Pričeščanya z-lahkim ostavit. RIČ LYUBLYENOGA.

I.

Gustokrat se moraš navrnut k-Zdencu Milošče, i Božje Milosrdnosti, k-Zdencu Dob- rote, i se Čistoče, da se naimre od syh tvojih Naklonov i Grihov budeš mogal zvrčiti i da suproti semu Skušavanyu, i Vražjoj Čalarnosti jači, i skrbniji bit, vridan postaneš.

Nepretely znajuč, daje naša naiveča Hasan, i Vračstvo, samo va svetom Pričeščanyu postavno, zi sakurjačkimi Načini, i va sakoi Priliki trsise verne, i pobožne, čagod muje moguče, od ovoga Sakramenta zadržat, i odvrčat.

II.

112
M3

IV. Ča hasni Spovid dugo odvlačit, ali sveto Pričešćanye odalyat?

Z-čistise najprvo, splyuni Jad hitro, pačise prijet Vračtko, i češ spoznat da je za čuda bolje, neg dabi dugo odvlačil.

Ako denas zarad ovoga Dugovanya Spovid ostaviš, Zutra čese morebit ča večega pripetit, i takob'se mogal od Pričešćanya dugo zadržat, i još več nepripravan postat. Ča naibrže moreš zi sadašnye Težine, i Lenosti se skini, ar niš ne hasni dugo se trapit, dugo skraja bludit, i zarad sakidanye Protivnosti od Božji Darov se razlučevat.

Ča već, jako škodi Pričešćanye dugo odvlačit, ar ča duglye odvlačil budeš, češ se još več z-lenit.

Joj! kygod leni, i zločesti rado svetu Spovid i sveto Pričešćanye neg samo zato odalyaju, dase nebudu smili odslye bolye čuvat.

V.

O kako malyahnu Lyubav tr' Pobožnost jimaju, ky sveto Pričešćanye tako lahko ostavu.

O kako sričan, i kako je Bogu drag on isti, ki tako živi, i va takovoj Čistoći svoje Dušno Spoznanye občuva, dabi se i saki Dan pričestit pripravan i dostojno pobožan bil, dabi mu bilo dopušćano, i dab prez se Kaštige to mogal učiniti.

Ako se ki kadagod zarad

Poniznosti zdžža, ali zarad drugoga dostoinoga Uzroka, Hvale je vridna nyegova Pobožnost.

Ako je pak Lenost kriva, sebe srčeno zbudit mora, i učinit ča muje moguće i Bog če pomoč nyegovomu Zelenyu, zarad dobre Volye, nāku se osebito ogleda.

VI.

Kad ga pak potribno Deilo zadržja, još i onda će jimat sagdar dobru Volyu, i pobožno nakanyenye pričestit se, tr' čemu vindar od Hasni bit ov Sakramenat.

Ar saki pobožan more saki Dan, i saku Uru na duhovne Kristuša Prijimlyenye hasnovito, iprez sega prepovidanya pristupit.

A vindar će bit mimo toga dužan, na lastovite Dneve i odredjeno Vrime z-dostojnum Pobožnoščum Telo svojega predragoga Spasitelya va Sakramentu prijeti, i već Božju Diku, i Hvalu, neg svoju Slast onde jiskati.

Ar tuliko krat se skrovno pričešća, i po nevidjenoi Milošči nahranyen postane, kuliko krat Skrovnost Tela Kristuševoga, i nyegovu Muku pobožno premišlyava, i kulikogod puti se va Kristuša Lyubavi goruč nahaja.

VII.

Ki se drugače nepripraulya, nego samo po velike svetke, ali onda, kad ga Navada nato goni, če malo kada bit pravo pripravan.

Blažen je on, ki se Bogu za

Aldov offruje, kadagod Mašu služi, ali se pričešća.

DEL XI.

Daje Telo Kristuša, tr' sveto Pismo vernoi Dusi največ potribno.

RIČ UČENIKA.

I.

O naislaji Gospodine Jezuš, kuliku jima Slast pobožna Duša, kase z-tobum gosti pri tvojoj Goščini, kade se nyoi drugi Jiliš neprepolaže, nego ti sam nye lyublyeni zvrhu sega Srca Zelenya naidražji.

I meni bi nemr sladko bilo, dabi mogal pred Licem tvojim z-Dibine Srca mojega Suze točit, i z-pobožnum Magdalenum Noge tvoje plačuč močit.

Ali kade je ova Pobožnost? Kade svetih Suzic obilno prolyvanye?

Stanovito pred Licem tvojim, i pred Licem svetih Angyelov tvojih, bi moralo se moje Srce gorit, i od Veselya Suze točit.

Ar te jimam va ovom Sakramentu stanovito očitoga, ako prem pod tujim Kipom zakri- toga.

II.

Ar va laščoj i Božanskoj moj, Svitlesti tebe gledat nemoru gledati.

Oči moji, ali nit vas Svit nebi obstal va Liski Dike Veličanstva jesam va ovoj Mrtelnosti tvojega.

Mojoi ada Krhkoči največ budem, i dase tebi zi sym prudi, dase ti va Sakramentu mojim Zelenyem podložim.

Ar i Svetci tvoji Gospodine, jimam za jistinu ovde, i ky se z-tobum jur va Kralyem molim onoga komu se Angyeli stvu Nebeskom veselu, va Veri, klanyaju na Nebi; ali ja doklye i va velikoj Strplyenosti jesu na po Veri nyega neg uživam, ony Prihod Dike tvoje čekali, još

i tebe videći kods, i prez sega pokriva.

Ja moram zadovolyan bit, zi Svitleščum prave Vere, i po nyoi moram putovat, doklye nezide Dan vekovečne Svitlesti, tr' Sinyi sedašnyega Zlamenya nezaidu.

Kad pak dojde čaje zvršeno, če prestat Zakon Sakramentov, ar Blaženi va nebeskoj Slavi nepotribuju Pomoči i Vračtkva Sakramentalnoga.

Ar se veselu prez Konca pred Bogom od Lica do Lica, Diku nyegovu premišlyavajuč, tr' od Svitlesti na Svitlest nezrečenoga Božanstva preminyeni spoznaju Rič Telom učinyenu, kod je bilo od Početka, i oče ostat na Veke.

III.

Kad se na ova čudnovita spomenem, velika je meni Težina još i Duhovno Veselye; Ar doklye Gospodina mojega očito va svojoj Diki nebudem vidil, se je neg niš, ča na Svitlu vidim, ali čujem.

Svidok jesi ti meni Bog, dame nedno Dugovanye nemore obatrit, nedno Stovenye zadovolylit, nego ti Bog renye zadovolylit, koga želyim vekoma

Alli ni to moguće, doklye god obstal va Liski Dike Veličanstva jesam va ovoj Mrtelnosti.

Zato je potribno da strplyen budem, i dase tebi zi sym prudi, dase ti va Sakramentu mojim Zelenyem podložim.

Ar i Svetci tvoji Gospodine, jimam za jistinu ovde, i ky se z-tobum jur va Kralyem molim onoga komu se Angyeli stvu Nebeskom veselu, va Veri, klanyaju na Nebi; ali ja doklye i va velikoj Strplyenosti jesu na po Veri nyega neg uživam, ony Prihod Dike tvoje čekali, još

živući. Ča jesu ony verovali ja Svitlosti, za Stol svetoga verujem, času se uffall, i ja se Nauka koga jesti nam krez uffam, kamo jesu ony došli, i ja Sluge tvoje, Proroke i Apoštole se po Milošči tvojoj uffam tamo tr' druge Učitelje razglasil i očitoval.

V. Živit ću doklje va Veri, krez Peide syh Svetcev ujačan.

Jlimam takaj svete Knyige na pitely Lyudih, ki, da semu Svitu Batrenye, i Zrcalo Žitka, i tvoju Lyubav pokažeš, veliku zvirhu sega ovoga presveto jesti pripravil Goščinu, kade Telo tvoje na Pomoć i Zaviće.

IV.

Ar dvoja jesu meni va ovom žitku, kod vidim, najveć potri- bna, prez kyh bi nemoguće bilo Živlenye obnašat.

Va Uzi Tela mojega zadri- žanomu dvoja da jesu potri bna valujem; Hrana naimre, i Svit- lost.

Dal jesti ada meni nevolj- nomu sveto Telo tvoje, dasi z-nyim Dušu i Telo okripim, i postavil jesti pred Noge moje Svitlost, Rič tvoju.

Prez ovoga dvojeja nebi mogal dobro Živiti: Ar Rič Božja je Svitlost Duše moje, a tvoj Sakramenat je Kruh Žitka mojega.

Ova se takaj moru jime- novat, dva Stoli, z-dvih Stran svete Crikve nakinčeni. Jedan Stol je presvetoga Oltara, zadržajuć va sebi presveti Kruh, toje predrago Telo Jezusa Kristuša.

Drugi Stol je Božje Zapovidi, na kom se nahaja sveti Nauk nas pravu Veru učeći, i nas segurno va samu Dibinu zatega, kade jesu naisvetija syh Svetih zapelyajuć.

Hvala tebi budi Gospodine Jezuse, Svitlost vekovečne

Mašnikom se osebito va Praudi veli: Sveti budite, ar i ja sam svet Gospodin Bog vaš.

VIII.

Neka nam pomore Milošča tvoja, Semogući Bože, da, ky smose va Službu Mašnikov dali, vridno i pobožno tebi va soj Čistoći, i z-dobrim Dušnim Spoznanyem budemo mogli odslužavat.

I ako moremo prez sega Griha Živit, kod bi morali, uditi nam naimanye Zloću, ku jesmo činili, uplakati, i va Duhu Poniznosti tr' dobre Volye naminyenyu tebi na poitye srčnije služiti.

DEL XII.

Da se mora dobro pripraviti, ki kani Telo Kristuša prijieti. RIČ LYUBLYENOGA.

Ja lyubim Čistoću, i dajem su moguću Svetost.

Ja Čisto Srce jiščem, i onde je Mesto mojega Počivka.

Pripravi meni veliku Večeru, i oču držat Vazam pri tebi z-mojimi Učeniki.

Ako češ, da k-tebi dojdem, i da pri tebi ostanem, zičisti zi sebe stari Kvas, i osnaži Prebi- vališče Srca tvojeja.

Z-rini van vas Svit, i Zburdel syh tvojih Grihov, sidi kot samotni Rebac na Krovu, tr' premišyavaj Zloče tvoje, z-velikum Turobnoščum.

Ar saki ki lyubi, svojemu Lyublyenomu nailye, i nailipse Mesto pripravil, pokidob, da se va ovom spoz- nava Srce, Naklon, i dobra Volya onoga, ki koga zatrad Lyubavi prijimiye.

II. Znaj vindar, dase sam od svoje Vridnosti nemoreš dostojno pripraviti, ako prem bi se celo Leto pripravival, i ništ drugoga nemisli.

Neg samo od moje Dobro- te, i Milošče je tebi dopušćano k-mojemu Stolu pristupiti: ravno tako, kod dabi ki Bogat jednoga Siromaha pozval na Obed, ov pak nebi jimal ništ drugoga, čabi mu za Dobro- činyenye navrnul, neg sebe ponizeč, i dostojno hvaleč.

Čini ča moreš, i srćeno čini, ne zatrad Navade ali Potriboče, nego z-velikim Strahom, dostojno, tr' zatrad Lyubavi primi Telo lyublyenoga Gospo- dina Boga tvojeja, ki se dostoji k-tebi dojti.

Jasam, ki sam te zval, jasam zapovidal, da tako učiniš, jaču nadomestit, ča tebi manyka, hodi i primi me.

III.

Kad Milost Pobožnosti tebi dam, hvali Bogu tvojemu, ne zato časi vridan, neg zato časam se tebi smiloval.

Ako pak Pobožnosti nimaš, neg se jako grustlyivoga čutiš, moli neprestanoma; zdihavaj, klyucaj: Nit neprestani, doklye vridan nepostaneš jedne Mrvi- nice, ali Kaplyice Milošče Spa- senya zadobiti.

Ti mene potribuješ, ne ja tebe. Nit ti nedoideš mene posvetit, nego ja tebe svetiti, i bolyega činit dohajam.

Ti prideš, dase od mene posvetiš, i dase z-manum

118
M6

z-jedinaš, da novu Milost dostaneš, i stanova na Pobl-žanye hitriji postaneš.

Neka zamudit ove Milošče, nego skrbno pripravi Srce moje, i vanye zapelyai Lyubiyenoga tvojegoga.

IV.

Potribno je pak dase ne neg pripraviš na Pobožnost pred Pričešćanyem, nego da i va nyoi ostaneš, kad Sakramenat primeš. Ar tako skrbno se moraš potlye čuvat, kod sise priye pobožno pripravil. Ar dobro na potlye čuvanye je naibolye sopet pripravlyanye na Dobitak veče Milošče.

Ar ako ki jako gine, za svickim Veselyem, čese naiveč sam va sebi zbludit.

~~Životno mnogih Ričih, ostani va otajnom, i uživaj Boga tvojegoga, ar nyega jimaš, koga ti vas Svit zet nemore.~~

Ja sam, komu se sega prig dat moraš, tako, da odslye ne va tebi, nego va meni prez se Skrbi živiš.

D E L XIII.

Da od sega Srca pobožna Duša Kristuša va Sakramentu, Sloščinu želyit mora.

R I Č U Č E N I K A .

I.

Do čemi to dat, Gospodine, da tebe samoga naidem, i da tebi samomu odprem se Srce moje, i date uživam, kod želyi Duša moja: i jur nekame nigdor nehuda, nit nedna Stvar nekame nezasipli, nit se name neogleda, neg ti sam meni govori, i ja ču tebi, kod je Zakon dvim lyublyenim se

dogovarat, i kod se Pretely z-Pretelyom razveseli.

To molim, to prosim, to želyim, dase budem mogal vas z-tobum z-jedinat, i da Srce moje od syh Stvarih budem mogal odlučit, i dase več tr' več krez sveto Pričešćanye, i gusto Služenye naučim Nebe-ska, i Vekovečna Dugovanya poželyit.

Ah Gospodine Bože, kada čuse jur jednuč vas z-tobum z-jedinat, kada čuse z-tobum zasittit, i naše pozabiti?

Ti va meni, i ja va tebi, i tako nas obba skupa prebivat dopusti.

II.

Stanovito ti jesi moj Lyub-lyeni z-med tisućimi odibrani, va kom se dopada Duši mojoj prebivat se Dneve Žitka svojega.

Stanovito ti jesi moj myrovni, va kom je naibolyi Myr, i pravi Počivak, a zvana koga ni d ugo, neg jedan Trud, Boleznost, i prez Konca Traplenye.

Stanovito ti jesi zakrit Bog, i Tinačtva tvojegoga nimaš z-nepobožnimi, nego z-poniz-nimi i priprostimi je tvoji Pominač.

O kako lyubezlyiv je Gospo-dine Duh tvoj, ki, da Lyubav tvoju suproti nevridnih tvojih Sinov pokažeš, najslajim z-Neba pridučim Kruhom se dostojiš nye nahranit.

Stanovito ~~ne~~dan Narod ni tako plemenit, ki bi jimal tako blizu sebe Boge svoje, kod jesi ti Bog naš sagdar pri nas tvojih

večum Pobožnošćum Gospo-dine i Želyum pristupeče, onda dosikrat pošpotan ostanem, i sram meje, da je k-tvojemu Oltaru, tr' na sveto Pričešćanye tako leno, i mrzlo prihajam.

Da tako suh, i prez sega Srca Naklona ostanem: da nisam vas goruč pred tobum Bogom mojim, tr' me tako negiblyeš, kod jesi mnoge pobožne, ky od nezgovorne Želye, i prečutene Srca Lyubavi na Pričešćanye nisuse mogli od Plača državat.

Nego z-Usti Duše i Tela Jesu k-tebi zajedno Bogu živomu Zdencu z-Dibine dyhtali, svojega Glada nemoguč druguč utišit, nit zasittit, da nebi Tela tvojegoga z-mogučim Veselyem, i Duhovnum Lako-mošćum bili prijeli.

II.

O prava goruča Vera nyihova, stanovito Svidočanstvo tvoje svete Očitnosti!

Ar ovy zaistinu spoznavaju Gospodina svojega va Kruha lamanyu, kyh Srce tako jako gorih va nyih, zarad Jezuša idučega z-nyimi.

Daleko je od mene čudakrat takov Naklon, i Pobožnost, tako silna Lyubav, i Vručina.

Budi meni milostivan, dobri, sladki, i dobrotivni Jezuse, i dopuščaj meni siromahu Peklyaru tvojemu, neg kadakog ništo malo od Naklona i Lyubavi Srca tvojegoga va svetom Pričešćanyu počuttit, da Vera moja več ujača, Uffanye dase va Dobroti tvojoj

vernih, kym se na sakidanye Veselye, i na Srca va Nebo podvizanye, za Hranu, i Uži-vanye daruješ.

III.

Ar ki Narod je tako plemenit, kod je Narod Krščanski?

Ali ka Stvar je na Zemlyi ta-kove Lyubavi vridna, kod je Duša pobožna, k-koj prihaja Bog, da nyu z-nyegovim preodicehim Telom nahrani.

O nezrečena Milošča, o čudno Dostojanye, o nepre-sežna Lyubav, Človiku prikazana!

Ali čaču vrnut Gospodinu zavu Milost, za Lyubav tako odičenu?

Nimam drugoga vridnijega čabi darovat mogal, nego da se moje Srce Bogu dam, i dase z-nyim z-tiska sklonim.

Onda tese obradovat sa moja nutrya kad bude zvršeno z-Bogom skloplyena Duša moja.

Onda će meni reč; Ako ti očeš bit z-manum, ja oču bit z-tobum; a ja čumu odgovorit: dostojaise Gospodine z-manum ostati, ja ču rado z-tobum biti.

Ovo je sa moja Želya, da Srce moje z-tvojim jedno bude.

D E L XIV.

Od nikih pobožnih goruče Želye k-Telu Kristušovomu.

R I Č U Č E N I K A .

I.

O kako je velika Nožina Slasti tvoje Gospodine, ku jesi zadržal boječim tebe. Kad se spomenem na nike pobožne, k-tvojemu Sakramentu z-nai-

povekšava, a Lyubav jednuč
zvršeno vaŕgana, i od
nebeske Manne zasićena,
nigdar neprestane.

III.

Zmoŕna je pak Milosrdnost
tvoja, da mi moreš i ŕelynu
Milošću udilit, i va Duhu Vru-
ćine, kad Dan tvoje dobre
Volye doide, mene milostivno
pohoditi.

Ar akoprem z-takovum
ŕelyum, kod mnogi tvoji osebiti
Poboŕniki neplasam, vindar od
Milošće tvoje, onoga velikoga
gorućega ŕelenya ŕelyu
jimam, moleć, i ŕeleć, da Del
syh tako gorućih Lyubitelyov
zadobim, i dase med nyihovo
sveto Tovarištvo brojil budem.

DEL XV.

Dase Milošća Poboŕnosti
z-Poniznošćum, tr' sebe
samoga Zatajanym dobiva.

RIĆ LYUBLYENOGA.

I.

Potribno ti je Milost Poboŕ-
nosti, marlyvo jiskati, ŕelyno
prošiti, strplyeno tr' na gvišni
ćekati, dobrovoljno prijeti,
ponizno obdržati, skrbno
z-nyum zahajati, i Bogu Čas i
Način višnyega Pohodenya,
doklye doide, preporučiti.

Ponizit se onda naiveć,
moraš, kad malo ali ništar
Poboŕnosti va sebi ne ćutiš, ali
se neka preveć razturobit, ali
raztužit.

Dah, čaje dug Čas kratil.

Dah kadagod na Koncu, ča
je na Početku Molitve odalyal
dati.

II.

Dabise sagdar vred Milost
davala, i na ŕelyu zoći bila,

neb je mogal nevolyan Človik
dobro obnašat.

Zato z-dobrim Uffanyem, i
z-poniznum Strplyenošćum
moramo na Milost Poboŕnosti
ćekati. Tebe vindar, i tvoje
Grihe krivi, kad ti se nedah, ali
pak otaino odname.

Malyahno je kadagod Du-
govanye, ko Milošću zakrati, i
presrani: Ako se vindar
malyahno, a ne veliko smi
jimenovati, ko tako veliko
Dobro odname.

I ako ovo isto malyahno, ali
veliko z-puta spraviš, i
zvršeno oblađaš, ćeš zadobit
ćagod Jesi prošil.

III.

Ar velyek, ćim se Bogu od
sega Srca preporučiš, nit
ovoga ali onoga kod ti oćeš ali
ŕelyiš, jiskal nebudeš, neg se
zvršeno va sem nyemu prepu-
stiš, ćeš se z-nyim zjedi-
nanoga, i myrnoga nahajati, ar
tise ništ neće tako dopadat,
kod Zadovolynost Boŕje Volye.

Kigodr' ada Nakanyenye
svoje z-pravićnim Srcem
k-Bogu podvigne, tr' sebe od
se nedostojne Stvorenya Lyu-
bavi odkine, će vridan postat
Miloš, i Dar Poboŕnosti prijeti.

Ar onde dava Gospodin svoj
Blagoslov, kade prazne
Posude naide.

I ča zvršenije ki još i
naimanya Svita Dugovanya
zahiti, i već sam sebi krez
lašće Hudanye umre, tim hitrije
Milošća dojde, obilnije nutr'
stupi, i više slobodno Srce
podvigne.

Onda oće vidit i obilyevat, i
ćudit ćese, i Srce nyegovo

oćese va nyem razširit, ar je
Ruka Gospodina z-nyim i on
seje va Ruke nyegove prepo-
rućil naveke. Nut tako ćese
blagoslovit Človik, ki jišće
Boga od sega Srca svojega, nit
ni zadarmu prijel Duše svoje.

Takov Človik kad Boŕje Teio
prime, veliku zasluŕi Boŕje
Jedinšćine Milošću, ar se
neogleda na lašću Poboŕnost,
ali Batrenye, nego zvona se
Poboŕnosti, i Radosti, na samu
Boŕju Diku i Poštenye.

DEL XVI.

Da moramo se naše Potribćine
Kristušu oćitovat, i za nyegovu
Milošć prošil.

RIĆ UĆENIKA.

I.

O naislaji, i naidraŕji Gospo-
dine, koga ŕelyim sada
poboŕno prijeti, ti znaš su
Nevolyu, i Potriboću moju, ku
sad trpim, va kuliki Zloća, i
Grihy leŕim, kuliko krat Jesam
preteŕak, skušavan, vas zblu-
djen, tr' uskrulyen.

Da pomoreš k-tebi grem,
dame obatriš, i z-lahkotiš tebe
prosim.

Tebi, ki sa znaš govorim,
komu Jesu odkrita sa moja
nutrya, i ki me more sam
zvršeno obatrit, i ozdravit.

Ti znaš, ka Dobra Jesu meni
prvo naipotribnija, i kako Jesam
ubog va Kripošća.

II.

Nut! ovo stojim pred tobum
gol, i siromah za Milošću
proseći, i za Milosrdnost
zdihavajući.

Okripi i nahrani laćnoga
Peklyara tvoje, vaŕŕi moju
Mrzlinu z-Ognyem tvoje Lyu-

bavi, rasviti moju Slipotu, zi
Svitlošćum tvoje Oćitnosti.

Obrni meni sa Zemalyska na
ŕuhkoću, sa preteška i supro-
tivna na Strplyenost, sa
nainiŕŕa i stvorena na
Hudanye, i pozablyenye.

Podvigni Srce moje k-tebi
va Nebo, i nedaj mi bluditi na
Zemlyi.

Ti mene odsyhdo sam do
Veka nasladi, ar ti Jesi sam Jišć
i Pišć moj, Lyubav moja, i
Radost moja, Slast moja, i se
dobro moje.

III.

O dabi mene sega pred
sobom zapalil, požgal, i naše
preobrmul; da jedan z-tobum
Duh postanem, po Milosti
nutrye Jedinšćine, i razta-
lenya goruće Lyubavi.

Nedopusti, dabi gladan ali
ŕŕajan z-pred tebe odstupil,
nego ćini z-manum milostivno,
kod Jesi većkrat ćinil z-tvojimi
Svetcih ćudnovito.

Nebi bilo ćudo, dabi se vas
od tebe zaognyenil, i sam va
sebi strošil, kad si ti Ogany
sejednako gorući, i nigdar
nedogorući, Lyubav ka Srca
oćišti, i Pamet rasviti.

DEL XVII.

Od goruće Lyubavi, i
nezrećene ŕelye, z-kum
moramo Kristušu prijeti.

RIĆ UĆENIKA.

I.

Z-naivećum Poboŕnošćum, i
z-gorućum Lyubavum, zi sym
Srca mojega poniznim
Naklonom, ŕelyim te Gospo-

dine prijeti, kakogod Jesu tebe
mnogi Svetci i poboŕne
Pršone prićešćajuć ŕelyile, ke

Jesi ti najveć zarad Svetosti
Žitka pogubiti, i ke jesu va
gorući Pobožnosti zaostale.

O Bog moj, Lyubav veko-
večna, se Dobro moje, i
nezkončano Blaženstvo moje,
želyim te prijeti z-nezrečenim
Poželenyem, i z-naivridnijim
Poštenyem, ko je kada ki
Svetac jimal, ali kada neg
počutit mogal.

II.
I akoprem jesam nevidan sa
onah Pobožnosti Čutenya
spoznati, vindar ti vas Srca
mojega Naklon offrujem, kod
dabi sa onah tebi zapretna
goruća Zelenya, sam jimal.
Ali i kagodr neg more
pobožna jedna Duša zmislit, ali
poželyit, sa ova tebi, z-naido-
stoinijim Poštenyem dobro-
voljno dajem, i offrujem.

Ništar si neprosim zadržat,
neg želyim sebe i sa moja tebi
od svoje Volye, i rado offro-
vati.

Gospodine Bože moj,
Stvoritely, i Odkupitely moj,
z-takovim Naklonom, Pošte-
nyem, Hvalum i Dikum, z-ta-
kovum Zahvalnoščum, Vrid-
noščum i Lyubavum, z-ta-
kovum Verum, Uffanyem, i
Čistoćum želyim te denas
prijeti, kod je tebe želyila i
prijeła naisvetija Mati tvoja,
preodličena Divica Maria, kad
je Angyelu Skrovnost tvojeja
Človičanstva sebi nazviščuju-
ćemu ponizno i pobožno
ovako odgovorila: Ovo ja
Službenica Gospodinova, buđi
meni polag Riči tvoje.

III.

I kod je blaženi pretečitelj
tvoj, najveći med symi Svetci
Jivan Křstitelj, tebe pred
sobum jimajuć veselo skakal,
po Radosti Duha svetoga još
va Materinskoj Utrobi: i kodje
na potlye videći med Lyudih
Jezuša hoditi, sebe jako
ponizeć pobožno ovako govo-
ril:Zaručnyaka, ki
stojih, i čuje nyega, obradujese
zarad Riči Zaručnyaka. Tako
se ja takaj z-velikim i svetim
Želenyem prosim podižgati, i
tebi se od sega Srca mojega
preporučiti.

Zato i syh pobožnih Src
Veselye, goruće Naklone,
Pameti Previdjenja, zvrhu
naturaliska Rasvičenyja, i
nebeska Vidjenja tebi
offrujem, i dajem zi simi Křpo-
ščami, i Hvale davanyem, ko
se je kada od sake Stvari na
Nebi i na Zemlyi odslužilo, i
čese još odslužavat zame, i za
seh va moje Molitve prepo-
ručene, da te naimre sy vridno
hvaliju, i na veke dičiju.

IV.
Zami Prošnye moje, Želyu
neskončane Hvale, tr' nepre-
sežnoga blagoslavlyenya,
Gospodine Bože, ka jesmo tebi
polag Množine nezrečene
Zmožnosti tvoje vridno
prikazat dužni.

Ovah ti dajem, i davat
želyim, po se Dneve, i po se
Vrimena Hipe, tr' date
z-manum hvaliju, i dičiju, se
nebeske Duhe i se verne tvoje
z-Molitvami i Zdihavanyem
pozivam, i želyno prosim.

V.

Hvaliju neka tebe sy Narodi,
Kolena i Jeziki, i sveto tr'
presladko jime tvoje neka
z-naivećim Veselyem, i z-go-
rućum Pobožnoščum zvišuju.

I ki godr dostojno i pobožno
naiveću tvoju Skrovnost odslu-
žavaju, i verno prijmlyu, daj,
da Milošču, i Milosrdnost pri
tebi zadobit vridni postaneju,
tr' da zame Grišnika ponizno
moliju.

Kad pak krez želynu Pobo-
žnost tebe primeju, i dobro
obatreni tr' čudno nahranjeni,
od svetoga nebeskoga Stola
odstupiju, z-mene Siromaha tr'
prosim dase spomeneju.

D E L XVIII.

Da Človik nesmi čuda zviljat,
ali preiskovat svetoga
Sakramenta, neg da mora bit
ponizan Naslednik Kristusa,
svetol Veri se svoje
Preštřimanye podlagatiuč.

RIČ LYUBLJENOGA.

Potribno ti seje čuvat od
nedostojnoga i nehasnovitoga
prevrijanja ovoga naiskrov-
nijega Sakramenta, ako nečeš,
dabise va Dibni Dvojnosti
zatopil.

Ar kije Preglednik Veli-
čanstva, on će od Slave
potlačen biti. Već more Bog
učiniti, neg Človik razumiti.

Trpi se pobožno, i ponizno
Pravice Zvijanye, ako jesmo
neg polig toga pripravni Nauk
prijeti, i po mudrih Otac
zgovaranyi, ako se skrbimo
živiti.

II.

Blažena Priproščina, ka

teške Pute sakurjačkoga viso-
koga Pitanya obaide, tr' po
glatkoj, i seguroj Stazi Božjih
Zapovid putuje.

Mnogi jesu Pobožnost pogu-
bili, kad jesu višja zviljat otilli.
Veru Bog od tebe tr'
pravičan Žitak potřibuje, a ne
Višinu Pameti, ali Dibinu Božje
Skrovnosti.

Ako nerazumiš, nit nemoreš
popast, onyh, ka jesu pod-
tobum, kako češ popast onah,
ka jesu zvrhu tebe?

Podđaj se Bogu, i
Preštřimanye tvoje Veri podloži,
tr' čese tebi dat Znanosti Svit-
lost, kod ti bude hasnovita ali
potřibna.

III.

Kygod veliko Skušavanye
trpu zatađ Vere tr' Sakra-
menta, ali nesmimo nyih zato
krivit, nego već Nepřetelya.

Nemarise, nekase prendat
z-tvojm Mišlenyem, nit na
zauđana tebi od Vraga Dvo-
jenya, neodgovaraj, nego
veruj Ričam Božjim, veruj
Svetcem, i Prorokom nye-
govim, tr' će od tebe pobignut
hudobni Nepřetely.

Čuda krat ružno prudi, da
takova podnaša Sluga Božji.
Ar Nevernih, tr' Grišnikov
Vrag neskušava, ke seguro
jur jima, Verne pak Pobožne
skušava.

IV.

Poj ada z-připrosium i
nedvojećum Verum, tr' z-po-
niznum Pobožnoščum
k-Sakramentu pristupi.

A Čagod razumit nemoreš,

123

122

Bogu semogućemu segurno preporučići.

Nehinji tebe Bog, prehinyen ostane, ki sam sebi preveć veruje.

Šetuje Bog z-Priprostimi, Razum Malyahnim, odpred Otajna čistim Dušam, a utegne Milost Gizdavim, tr' Novinu iyubećim.

Pamet človičja mlahava je, morese prekanit, a Vera prava nemorese prekanit.

V.

Sa Pamet, i naturalsko Zvijanye mora Veru nasledovat, a

K O N A C .

ne preteć, još manye zatirat. Ar Vera tr' Lyubav se najveć va ovom zvišavaju, i z-otaj-nimi Načini va ovom presvetom i preodičenom Sakramentu skupa delaju.

Bog vekovečni, nepresežni, i nezkončane Zmožnosti čini velika i Nedomišlyena na Nebi, i na Zemlji, nit ni spitavanya čudnih Del nyegovih.

Dabi takova bila Dela Božja, kabi saka človičja Pamet popast mogla, nebise za čudnovita, i za nezrečena prozivala.

Sa ova neka budu na veću Božju Diku, Blažene sagdar Divice Marie, i syh Svetcev Poštenye, tr' moje, i tvoje Zveličenye.

Anton Karner, Administrator

1. 1. 1886. g.

Kad pak naideš takove Riči, va ovyh Knyžica, ke budu tvoje Oko spačivale, misli, ako jesi neg jedno malo Svita prošal, kako nejednak je ta naš Horvacki Jezik, dabi skoro potribno bilo, za sako Selo drugače pisat. Zgovaraj nemarim to ča naideš, i veliš (: da ni dobro rečeno :) po tvojem kod očeš Zakonu, oču bit takaj zadovoljan. Ako pak neg zato šteš, da mene pohudaš, i presudiš, i zato neka tebi Bog ovde, i onde sa Dobra nagradi.

P o š t o v a n i š t i t e l j i !

Hvala na zanimanju na mojem pisanju! Ovo su zadnje knjižice o našoj pobožnosti. Druge knjižice će bit povijesni roman.

Držao sam si za dužnost, da izdam ono djelo, na kom si je farnik Karner dao toliko truda. "Nasljedovanje Kristuševu" je najvažnija i najhasnovitija knjiga za Svetim pismom. To je drugi uzrok. Najglavniji uzrok je ali ta, da cijenimo Pandrofcu, koga je bio vjerovatno otac Nimac, sigurno i kumovi polag krsnih knjig. Karner sam si ali drži hrvatski za svoj jezik. Kumovi imaju prava nimška imena: Cristian Haider i Anna Höltzlin, stariji: Matthias i Marija Karner.

Ionannes Karner se je rodio Pandrofi 24. maja 1756. Redovničko ime mu je bilo Žigmund. Polag teštamenta je išao Magyar-Ovaru u više škole. Kad je stupio Marianci u red pavlincev, nam nij poznato. Slovačko hodočasno selo Marianka leži oko 15 km sjeverozapadno od Bratislave, uz glavnu cestu na Brno. Nedaleko ležu hrvatska sela Dubrava i Nova Ves, na sjeveroistočnoj strani Bratislave Horvatski Grob. U svi spomenuti mjesti se još dandanas govori hrvatski. Pater Žigmund je bio vjerovatno spoviđač i prodikač za hrvatske hodočasnike.

Polag riča Jončija Karall, ki je imao u ugarskokemljanskom farofu kroniku u ruka, je bio pavlinski samostan u Marianki 20.8.1786. zatvoren od cara Jožefa II.: . . . Die Regierung hatte bis nun nach den Regein dieser Leute beinahe kein Recht

124

125

über diese Personen gehabt und sie sind die gefährlichsten und unnütztesten Untertanen in jedem Staate, da sie sich jeder Beobachtung der bürgerlichen Gesetze zu entziehen trachten und sich bei jeder Gelegenheit an den Pontifex Maximus nach Rom wenden." (Pismo cesara od 1781. ljeta.) Onda je sililo habsbujskoj Austriji i današnje Slovačko. 738 kloštrov je dao Jožef II. zatvoriti. U kratkom času je stalo 36.000 redovnikov na ulici bez doma i krova. Uzroki, spomenuti u carevom pismu, su bili samo zlika, da si kralj i njegovi ljudi moru napunit žepe srebrom i zlatom, ko su bili pobožni kršćani darovali kloštrom i crkavam na Božju diku. No ta kršćanski duh je sve već propadao, drugač bi se bio narod suprot stavio bezbožnom carevomu zahajanju s redovniki.

No, u srcu je ostao pater Zigmund redovnik. Zato je prevodio iz latinskoga knjigu "Od nasledovanya Kristuševoga". Ostao je i Hrvat, premda je bio polag J. Karailu lokalni kapelan u Ugarskoj Kemlji od 15.6.1788 do 1799. U istom ljetu dolje za famika u hrvatsku Bizonju, kade ostane do svoje smrti 12.2.1817. To hrvatsko selo je bilo Karneru jur poznato, ar su imali onde pavlinci veliko imanje. To svidoči još ista ptica na općinskom staniu kot na crkvi u Mariani. Mimo toga se zove Bizonja po nimšku Paltersdorf. To znači, da je nekada selo i polje stišilo navlincem.

(Vidi Kalendar "Gradišće" 1983, str.72-75.)

Na zadnjoj strani je kopiran kip zagrebačkoga biskupa Verhovca, 1809.-27, komu je Karner izručio svoj rukopis "Od nasledovanya Kristuševoga", da ga štampa za Gradišćanske Hrvate, jer je imao sam štampu. Ta rukopis se nahaja još danas Zagrebi u Metropolitanskoj knjižnici pod brojem 85, a pod brojem 132 Karnerove "Nove Duhovne Jacske", 252 strani.

Na predzadnjoj strani vidite jedan dio Karnerovoga testaumenta, po kom je živio još Vide Miletić, sin njegove pokojne sestre Marije, i sestra Helena, udovica za Martinom Maszl.

S A D R Ź A J

"ČETVERO-VERSTNI DUHOVNI PERSTAN" . . .	stran 2
"KRATAK PREGLED STAROGA ZAKONA", drugi del . . .	str. 13
MALI RJEČNIK NEPOZNATIH RIČI	stran 33
"DUHOVNI PERSTAN", de v e t i del	stran 22
"OD NASLEDOVANYA KRISTUŠEVOGA", knjiga III.	str. 32
"OD NASLEDOVANYA KRISTUŠEVOGA", knjiga IV.	str. 98
JIVE ZIGMUND KARNER (1756-1817)	stran 125

Rukopis testaumenta

Bizonji

16. 1. 1817

Ecclesiae Pahndorffen/itien pro uno cantato Requiem,

adus Sacris. Annue utique, pro me, Parenti. et omnibus Cognatis meis defunctis. Oppa illam, quae No 7mo defixi. Remuneratio n

nae. unne in vivis super sedes. Martiri. Mafel, a torinae forori

Vito Milletich. Prenati meo, ex pie defuncta Sorore Maria, nra

Haerodibus. Colono Pahndorffeni. lego

degenitae. Elisabernae Reptis ex mox dicta. Sorore Maria iam

data linia. Horvath-Himlenfi, Repta' ex modo

Mariae Matkovich Colomae Horvath-Kimlenfi, Repta' ex modo

huicati inguitino domicilito nupta, pariter

Elitae. Mariae defuncti Mathiae. Popovich Gili' ex a. lora.

Prenati meo, ex Sorore Helena, pariter

t. 14. 1. 1817. unne Curator hii

qui videri intendit

ante mea

IMPRESSUM. Ltao i poteklog. Aron. Sotvir. 7111. Pr. n. d. s. 7

7111. Pr. n. d. s. 7

7111. Pr. n. d. s. 7